

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №64 (89) СІЧЕНЬ - ЛЮТИЙ 2015 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО
НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"
<http://vmvpu.vn.ua>

Єдина Країна

Єдина Страна

ПІДСУМКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ ПРАЦІВНИКІВ СИСТЕМИ ПРОФЕСІЙНО- ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ ВІННИЧЧИНИ

На фото: Супрун В.В., директор ДПТО МОН

23 січня 2015 р. відбулася підсумкова конференція працівників системи професійно-технічної освіти Вінниччини.

Під час зібрання мова йшла про те, як працює система профтехосвіти в області, про завдання та перспективи роботи навчальних закладів різної форми власності у підготовці кваліфікованих кадрів, про новачі у професійній підготовці у вищих навчальних закладах I-II рівнів акредитації відповідно до нової редакції Закону України "Про вищу освіту", а також обговорювалися перспективи співпраці з центрами зайнятості та пріоритетні напрямки роботи асоціації працівників професійно-технічної освіти Вінницької області.

Участь у засіданні взяли: директор департаменту професійно-технічної освіти Міністерства освіти і науки України В'ячеслав Супрун, заступник голови - директор департаменту освіти і науки Вінницької облдержадміністрації Ігор Івасюк, працівники департаменту освіти і науки, директори професійно-технічних та вищих навчальних за-

кладів I-II рівнів акредитації Вінницької області різних форм власності.

На конференції директор ВМВПУ Дмитрик Олександр Дмитрович, який водночас є й головою ради директорів ПТНЗ Вінницької області, висвітлив питання підготовки робітничих кадрів у державних професійно-технічних навчальних закладах.

Після конференції частина її учасників відвідала наш навчальний заклад.

Для гостей училища була проведена екскурсія, мета якої полягала в ознайомленні із навчально-методичною та матеріально-технічною базою навчального закладу для підготовки кваліфікованих робітників.

Шанованим гостям була запропонована цікава та інформаційна "подорож" нашим училищем, під час якої вони ознайомилися зі специфікою роботи Навчально-тренувальної фірми "Перлина Поділля", оглянули кабінети, майстерні та лабораторії, в яких навчаються наші учні. Вони відзначили високий рівень технічного забезпечення та відмітили, що наші приміщення є дуже комфортними та зручними для навчання.

(Продовження на сторінці 3)

Читайте у номері

Знання - у дії - С.2

22 січня, День соборності України - С.3

Афганістан... - С.4

Милосердя - краса душі... - С.5

Ми в Європі і Європа в нас - С.8

Молюсь за тебе, Україно, Молюсь за тебе кожен час... - С.13

Бокс. кубок України серед жінок - С.14

На фото: Сорочинська Маргарита, Сулима Сергій, Фурман Світлана, Залюбовська Олена.

"Тільки той, хто робить, чому навчиться." Мабуть цей вислів Брюса Лі надихає до самовдосконалення. Адже й серед справжніх професіоналів необхідно обирати кращих, а інших заохочувати до саморозвитку. Олімпіада з інформаційних технологій - це шанс заявити про себе, свій талант, свої вміння.

Із метою стимулювання творчого самовдосконалення учнів, зацікавлення їх у поглибленому вивченні інформатики та підви-

щення інтересу до інформаційних технологій, 30 січня 2015р. було проведено II етап Всеукраїнської учнівської олімпіади з інформаційних технологій у м. Вінниця.

У міській олімпіаді взяли участь 165 наймайстерніших представників різних вінницьких навчальних закладів. Честь ДПТНЗ "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище" захищали 5 учнів: Залюбовська Олена та Галицька Олена

ЗНАННЯ - У ДІІ

на (група 14), Фурман Світлана та Сорочинська Маргарита (група 29), Сулима Сергій (група 45).

О 9.00 ранку 30 січня всіх учасників олімпіади зібрали в актовій залі Вінницького технічного ліцею, де ознайомили з правилами проведення змагань. Шляхом жеребкування учасники були розподілені по різних навчальних закладах. Протягом 4 годин вони розв'язували завдання.

Учасникам довелося поборотися у двох турах: теоретичному (тести) та практичному, які передбачали виконання завдань засобами програм пакету Microsoft Office. Зокрема:

Microsoft Word 2010: створення текстового документу із використанням засобів форматування, редагування та пошуку, вбудованих та зв'язаних об'єктів, стилів, посилань та розсилок, засобів рецензування;

Microsoft Excel 2010: створення та опрацювання табличних даних із використанням засобів форматування, редагування, фільтрації, сортування та пошуку, вбудованих та зв'язаних об'єктів, стилів, вбудованих функцій та засобів аналізу даних, ділової графіки;

Microsoft Access 2010: проектування моделі бази даних та її

реалізація з можливістю опрацювання даних на рівні таблиць, запитів, форм та звітів (форматування, редагування, пошук, фільтрація, сортування та обчислення за допомогою вбудованих функцій);

Microsoft PowerPoint 2010: проектування моделі презентації та її реалізація із використанням засобів форматування та редагування, анімації, вбудованих та зв'язаних об'єктів, стилів, посилань, створення навігації по слайдах, використання елементів керування).

Як результат, наші учасники Сулима Сергій, Фурман Світлана та Сорочинська Маргарита вибороли почесні III місця, а Залюбовська Олена та Галицька Олена, хоч і не відчули смак перемоги, але отримали неоціненний досвід і чітку мотивацію до подальшого саморозвитку. Переконайтеся, що їх успіхи не за горами!

Тож щиро вітаю наших переможців та бажаю подальших злетів!

Мельничук Л.В., викладач спеціальних дисциплін

На фото: Мельничук Л.В., Мельничук І.О., Фурман А.В.

SES SENION EXPERTEN SEVUICE

Коли я отримав запит від "СЕС", щоб взяти в Україні участь у проєкті "Комп'ютер та локальні мережі", я спонтанно погодився і сказав: "Так". Згодом, коли визначилися із завданням, я також був дуже оптимістичним. Точна дата не була призначена, але я вже заздалегідь готував деякі файли в PowerPoint до своїх лекцій.

Дата від'їзду наближалася все ближче, а мене охоплювали сумніви, чи я виправдаю сподівання. Можливо, ви знаєте, що я маю на увазі? Важливим моментом було те, що моя дружина була проти моєї поїздки у країну, де йде війна. Але оскільки я вже погодився, то не було вороття назад.

Перший робочий день був дуже цікавим для мене. Мене вразило, як чемно і тактовно студенти ведуть себе по відношенню до своїх учителів.

Моя робота полягала в тому, щоб вчити вчителів, а не студентів.

Другого робочого дня мене охоплювало почуття остраху, адже я не знав, що очікує на мене.

Моїм завданням було підвищення кваліфікації вчителів у наступних областях:

-Обслуговування комп'ютерів і пе-

Під час огляду матеріально-технічної бази училища.
На фото: Корженко С.Г., Воронюк О.М., Леф Детлеф Епперляйн

ферійних пристроїв;

-Планування, впровадження та експлуатації локальних мереж (LAN);

- Адміністрація мереж.

Чого бракувало мені спочатку - так це слів, оскільки я дуже довгий час не спілкувався російською мовою.

Але хвилювання повільно відходило. Коли перейшли до теми локальної мережі, я помітив, що слухали мене уважно, тобто я не даремно готувався. Є ще питання, які цікаві викладачам професійно-технічного училища.

Дуже тепло піклувалися про мене, показали мені місто і розповіли його історію. З особливою увагою підійшли до мого харчування. Коли я приїду до дому, то маю схуднути на кілька фунтів.

На щастя, я не відчув війни на Сході України, хоча Посольство Федеративної Республіки Німеччини попередило мене бути обережним на дорогах загального користування.

Я хочу подякувати за теплий прийом і гостинність усіх працівників професійно-технічного училища та надіюсь, що наша співпраця принесе свої плоди.

Детлеф Епперляйн

Вітаємо зі святом 8 березня!

Шановні жінки, дівчата! Усі чоловіки колективу училища вітають Вас із найпрекраснішим жіночим днем - 8 березня!

В і д усієї душі бажаємо Вам величезного жіночого щастя, любові та добра. Нехай Ваше життя буде сповнене ніжністю, світлом і теплом, а поруч із Вами завжди крокують щирі привітні люди, які розділять гіркі хвилини, а в радісні дні примножать разом із Вами щастя і любов.

У сучасному світі, коли усі ген-

дерні ознаки стерті, коли уже не існує моральних, традиційних умовностей про чоловічі і жіночі обов'язки, а рівень фемінізації суспільства зашкалює, наші кохані, люблячі, милі жінки змушені виступати в життєвому театрі не тільки в ролях люблячих дружин і турботливих матерів, але й у нетрадиційних образах захисниць, завойовниць, годувальниць. Більшість із Вас намагаються бути сильними залізними леді, як Маргарет Тетчер, Ангела Меркель...

Бажаємо Вам у будь-яких обставинах і життєвих ситуаціях зберігати свою жіночу суть: красу Афродити, мудрість Афіни, загадковість Клеопатри. Дозвольте собі частіше усміхатися, Вам так

личить весняна посмішка, радійте кожній життєвій дрібничці, кожному сонячному зайчику, у Вас це так щиро і природно виходить, заповнюйте Вашим неповторним шармом увесь світ. Пам'ятайте, що ми любимо Вас, ми дихаємо Вами, живемо заради вашого щастя. Заради Вас ми здійснюємо подвиги, убиваємо драконів і відкриваємо нові землі і планети, які, до речі, називаємо Вашими іменами. Ми знаємо, що Ви у нас найсильніші і найуспішніші у світі, і любимо Вас за вміння бути музами і берегинями, мрійливими, довірливими і сентиментальними.

Бажаємо Вам сонця, тепла і доброти, нехай у Ваших серцях не буде переживань і тривоги, а натомість хай завжди панують мир і спокій.

З любов'ю і повагою чоловічий колектив ДПТНЗ "ВМВПУ"

22 СІЧНЯ, ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

22 січня, День Соборності України... На превеликий жаль, далеко не кожен українець незалежно від віку та соціального статусу знає, що ми, українці, святкуємо у цей день.

Саме цього дня 1919 року був проголошений Акт возз'єднання Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки, саме в той день український народ з'єднався вперше і навки. Лише 22 січня 1939-го року вперше за 20 років було урочисто відзначено свято Соборності нашої держави. Це відбулось у Карпатській Україні у м. Хуст. Український поет, прозаїк, драматург, публіцист, громадсько-культурний і політичний діяч та один із творців Карпатської України Василь Гренда-Донський у своїх спогадах із захопленням описує цей день: "Від самого ранку поїзд за поїздом вбігає, українське населення спішить до столиці на маніфестації... Це ж річниця української соборності, велике свято! Під синьо-

жовтими прапорами маршують із різних напрямків, найбільше від станції, з піснями на вустах... Біля тридцяти тисяч учасників зійшлося з цілої Карпатської України. Це найбільші збори, які я під цими зеленими Карпатами бачив за останнє двадцятиріччя. Коли просвітянські збори в Ужгороді були справді величавими, але сьогоднішні збори - рекорд"

Незважаючи ні на що, наша держава вціліла, вистояла всі випробування завдяки незламності духу та відважності, яка тече гарячим потоком у крові кожного українця ще змалечку. Сьогодні, як ніколи, для нас це свято є надзвичайно важливим. Зараз, коли нашу рідну державу хочуть розірвати на шматки, розтоптати, зламати могутній український дух, ми єднаємося з усіх сил. Якщо оглянутись назад, проаналізувати багате на події минуле нашої порівняно молоді держави, то можна з упевненістю зробити наступний висновок - наш народ багатий на героїв, які споконвіків віддавали шану

своєї Батьківщині і безстрашно захищали її цілісність з останніх сил.

Наша земля завжди була ласим шматочком для ворогів. Одного разу мене запитали, чому я так стверджую і вперто та невтомно відстоюю свою думку? Але ж озирніться навколо: наша Батьківщина - рідний серцю куточок, сповнений любові і краси. І гори, і полонини, і рівнини, і родючі чорноземи, і ріки, і моря, і талановитий люд - усе в нас є, лише миру немає! Ми всі втомилася від безглуздої війни, яка щодня забиває у матерів рідних синів. Сіріє небо, сіріють обличчя, в очах - лиш розчарування та зневіра, жодного натяку на світле майбутнє. Але ця війна згуртувала український народ та розбудила в серцях українців любов до Батьківщини!

У 2011 році була спроба уряду скасувати указ про встановлення Дня Соборності України 22 січня, проте у 2014 відзначення свята офіційно відновлено. Тепер ми маємо повне право щороку 22 січня святкувати возз'єднання двох

На фото: учасники виховної години «Єдина неподільна соборна Україна»

незламних духом республік, які протягом багатьох років шукали один одного і нарешті знайшли.

От і ми, разом з усією Україною, 22 січня 2015 року згадали про подію минулих років у рамках виховної години "Єдина неподільна соборна Україна". Провести захід допомогли викладачі Гладка Л.І.,

Мельничук Л.В. та Піщик О.В., майстер виробничого навчання Мельничук І.О., учні Ткачук Олена та Свинарчук Олена (група №19), Тихолаз Вадим (група №10), Бакулін Володимир (група №23) та Гріщенко Олександр (група №45).

Це не просто дата у календарі! Це ще один

день народження нашої неньки-України! Я вдячна Богові, що народилася у такій державі, що я належу до українського славного народу, який бореться до останнього та не падає духом!

**Слава Україні!
Коломійчук Н.Ю.,
майстер в/н**

Вічна пам'ять героям!

Прогулюючись з друзями Європейської площею (колишній сквер Козицького), ми стали свідками відкриття нового монумента на честь подолання, що полягли за демократичне майбутнє і територіальну цілісність України, - Небесної Сотні і загиблим в АТО героям.

Пам'ятник виконаний у формі Герба України і падаючого сокола. Ці символи асоціюються не лише з державою в цілому, але і з боротьбою з тоталітарними режимами, а зараз ще й з російською агресією. Так сталося, що відкриття пам'ятного знака збіглося з наступом терористів і російських військових у районі Донецька і Бахмутської дороги, що призвело до чергових жертв наших земляків.

Місцеві архітектори і скульптори працювали над монументом кілька місяців. Виконаний він з граніту і мармуру, без зайвого пафосу на нього нанесені імена героїв, polegлих за свободу і цілісність України.

У Вінницькій області це вже четвертий пам'ятник розстріляним на Майдані в лютому 2014. Перший було встановлено 30 червня в селищі Брацлав. Також звели пам'ятник і в місті Гайсин. Імпровізований меморіал зібрали з автопокришок також у центрі Хмельника - на місці, де колись стояв пам'ятник Леніну.

На відкриття пам'ятника прийшли не лише

чиновники міста, а й усі родичі, друзі загиблих хлопців. Зі сльозами на очах боляче було дивитися на матерів, сестер і дружин, які виступали на мітингу.

"Моя дитина загинула за те, щоб у нас з вами було безхмарне небо, за те, щоб був мир, щоб нам добре жилося. Але у нас у країні йде війна: стріляють танки, гармати рвуть, і не одна я заплакана і сумна... Герої не вмирають! Я хочу подякувати всім матерям, чії діти захищають нашу країну. Вони воюють за щасливу державу. Бажаю, щоб люди завжди були єдиними, щоб влада підтримувала людей, а люди розуміли владу. Тоді Україна стане дійсно доброю", - сказала мати героя України Максима Шимка.

Сестра Героя України Дмитра Майбороди закликала всіх бути небайдужими. "Я пишаюся своїм братом, усіма військовими, які не зрадили присяги і не пере-йшли на бік, хоч і братнього народу, але агресора. Ніхто не має права розділяти державу. Кому не подобається, будь ласка, їдьте і живіть там, де вам хочеться. Спасибі тим хлопцям, які зараз на Сході України. Героям слава!", - зазначила вона.

На завершення представники церков київського і московського патріархату освятили знак пам'яті, а присутні люди молилися за мир в Україні.

Воронюк Катерина, учениця групи №19

ПІДСУМКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ ПРАЦІВНИКІВ СИСТЕМИ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ ВІННИЧЧИНИ

(Закінчення. Початок на сторінці 1)

Супрун В.В. був приємно вражений не тільки технічним та науково-освітнім, але й культурним рівнем училища. Зокрема, багато позитивних емоцій у колеги викликав музейний комплекс навчального закладу. Супрун В.В. відзначив актуальність та необхідність такого комплексу музеїв, адже завдяки цьому, учні мають змогу вивчити свою професію через призму її історичного розвитку.

На одному з етапів екскурсії, гостям, були представлені наукові здобутки викладачів. Зокрема, Петелько В.В. розповів про розроблені ним здоров'язберігаючі технології та їх впровадження в навчальний процес; Коношевич Т.В. презентувала навчально-методичні комплекси, які допомагають викладачу систематизувати навчальний процес; Мельничук Л.В. розповіла про роль інклюзивної освіти у підго-

товці кваліфікованих спеціалістів; Воронюк О.М. презентував внутрішній сервер та сайт навчального закладу.

Найкращою похвалою для нашого училища, стали щирі та сердечні слова директора департаменту професійно-технічної освіти Міністерства освіти і науки України В'ячеслава Супруна, записані ним у Гостевій книзі навчального закладу:

Шановні колеги!

Висловлюю слова вдячності за Вашу роботу, професійну відданість системі професійно-технічної освіти, персональний вклад кожного в професійне становлення української молоді!

З найкращими побажаннями Супрун В.В., директор ДПТО МОН

Вижга М.В., завідувач музейним комплексом ДПТНЗ "ВМВПУ"

На фото: учасники конференції в ДПТНЗ «ВМВПУ»

АФГАНІСТАН...

Афганістан... У нашій свідомості прописалося це слово не як географічна назва далекої мусульманської країни, а як синонім людського лиха, справжнього людського пекла.

15 лютого відзначають скорботний День пам'яті воїнів-афганців. Саме цього дня 1989 року останній наш солдат був виведений за межі республіки Афганістан. Цей день завершив календар афганської війни для радянських людей. Була дописана остання сторінка героїчного і драматичного літопису.

Афганська війна назавжди залишилась болем у серці нашого народу. Вона тривала 10 років. Через неї пройшли майже 700 тисяч чоловік. І серед них - більше 160 тисяч - українці. Війна залишила страшні наслідки для нашої країни. Не повернулися додому з війни близько 4 тисяч молодих хлопців; 6 тисяч стали інвалідами, а 72 пропали безвісти чи потрапили в полон.

Я зустрівся з ветераном Афганської війни, працівником училища Джусом Сергієм Івановичем. Мої запитання змусили пригадати страшний період у його житті та житті кожного юного хлопця, якого призивали в армійські ряди.

1. У якому віці Ви потрапили на війну?

У 18 років мене було призвано на строкову військову службу у місто Костопіль Рівненської області. Після введення військ в Афганістан, частину окремого батальйону було відправлено в місто Мари Туркменії для формування окремої військової частини з подальшим виконанням завдань уряду Радянського Союзу на території Афганістану. Потім сформована військова одиниця була відправлена у місто Термез. А звідти колона своїм ходом прослідувала до столиці Афганістану - міста Кабул.

2. У яких військах ви служили в Афганістані?

Я був на війні із січня 1980 року по 7 липня 1981-го в окремому 110 батальйоні радіоелектронної боротьби і ближньої радіонавігації з першого і до останнього дня.

3. Коли вперше опинилися в бойовій обстановці?

Приблизно через 70 км після перетину кордону на першому гірському перевалі наша колона була обстріляна "душманами".

5. Якими людськими якостями повинен володіти військовий?

Перш за все висока відповідальність за доручену справу і за

життя бойових товаришів.

6. Розкажіть, що допомагало на війні зберігати бойовий дух?

У всіх випадках головною підтримкою було відчуття згуртованості з бойовими побратимами. Відчуття дружнього ліктя завжди додає сил і допомагає вижити у найскладніших умовах.

7. В Афгані у Вас сталася якась корекція в розумінні життя?

Коли людина бачить смерть, коли куля чи осколок може перервати життя молодій людині у будь-яку мить, коли вона розуміє, що ціна життя залежить від секунди, тоді формуються зовсім інші цінності та відношення до цих подій.

8. Як війна позначилась на Вашому житті?

Цей відрізок часу закарбувався на все життя. Віра в те, що повернувся живим була дуже мізерна. Тому Афганістан - це та межа, яка розділила моє життя на "до" і "після". Проте, там я зрозумів, що таке справжня чоловіча дружба, що таке совість, мужність, честь, героїзм.

Коли життя в небезпеці і ти залежиш не тільки від себе - виникає міцне почуття єдності, вірності, без сумніву і фальші.

Такого у мирному житті немає, а тим більше зараз, коли все ку-

пується і продається.

9. Чи можна в собі розвинути мужність?

Звісно так. Але дуже велике значення має виховання... На вулиці свої закони. У сім'ї - свої, в школі - свої. З цього і формується людина.

Ви думаєте, що коли я потрапив в Афганістан - не боявся. Боявся. Перед своєю школою, перед своїми друзями, перед своїми братами і батьками - боявся осоромити себе.

10. Чи був страх?

Страх у всіх є. Немає людей без страху. Це природне почуття і нічого з цим не поробиш. Дуже страшно було на самому початку. Потім всі поступово звикали до небезпеки, вчилися долати страх та виконувати свої обов'язки.

11. Як Ви самі оцінюєте для себе "афганський" досвід?

Не перенешу безвідповідальності та розхлябаності. На жаль, на тій війні бували випадки коли люди гинули саме із-за цього.

12. Що для Вас було найстрашнішим на війні?

Найстрашніше - це смерть товаришів, яка на війні завжди трапляється знезацька.

14. За час служби ви втрачали друзів?

На війні, на жаль, вбивають.

15. Як сприйнято було Вами наказ про виведення військ?

З хвилюючою радістю. Війні - кінець, більше не буде авіарейсів названих - "чорними тюльпанами".

16. Скажіть, чи можна про радянських солдатів, що воювали в Афганістані, говорити як про воїнів, які виконували свій обов'язок?

Якщо керівництво країни спланувало військову операцію, то солдати і офіцери повинні виконувати наказ. Ми йшли не просто воювати, а виконували свій обов'язок. Ми захищали інтереси своєї країни, а в результаті, після закінчення війни чули в різних державних установах: "Ми Вас туди не посилали." Боляче було сприймати такі слова.

17. Чи продовжуєте спілкування з товаришами по службі?

Так, звісно.

18. Яким є сьогодні Ваш погляд на ту війну?

На жаль, війна не закінчується з останнім пострілом. Її нещадні

наслідки продовжують існувати в серцях людей, яких вона торкнулася, тих, хто брав участь у військових діях, хто втрачав своїх бойових друзів, хто самовіддано чекав синів, чоловіків, братів, батьків, коханих.

19. Війна закінчилась 26 років тому. У чому основний сенс збереження пам'яті про неї сьогодні?

Це - пам'ять про людей, які підтримали і зберегли бойові традиції ветеранів Великої Вітчизняної війни. Події 26-річної давнини в далекому Афганістані не можуть не привертати нашої уваги й тепер. Адже в цьому полум'ї безпосередньо брали участь багато наших співвітчизників. А саме, кращі з українців чоловічої статі - молоді військово-службовці, що свято виконували свій обов'язок "бути вірними присязі".

20. Які побажання Ви б хотіли адресувати воїнам-афганцям у ці дні?

Нехай Бог допомагає, щоб наше небо було безхмарним і мирним; щоб нам вистачало здоров'я і сили на добрі справи.

Насамперед, щоб пам'ятали про цих людей. А конкретніше: влада повинна виявляти державну турботу про ветеранів, а суспільство - ставитись до ветеранів війни, учасників бойових дій, інвалідів, членів сімей загиблих як до патріотів.

21. Які побажання Ви б хотіли адресувати українським військовим?

Подумати про те, за ради чого все це відбувається. Необхідно зіставити ціну людського життя із війською та її наслідками, з трагедіями багатьох українських сімей, які втратили чоловіків, синів, батьків та усвідомити, що ми сьогодні повинні зробити все для того, щоб такі страшні події ніколи не повторювалися.

Повернутись живими до своїх рідних. Поваги до них з боку держави, а не хамського відношення з боку чиновників.

Ми приєднуємось до побажання Сергія Івановича і підтримуємо наших хлопців, що зараз воюють за мир та єдність України. Повертайтеся скоріше додому з перемогою.

**Ткачук Олена
учениця групи № 19**

НЕ ЗАЛИШАТИСЯ БАЙДУЖИМ

"Не залишатися байдужим..." Саме з таким девізом учні 36 групи 7 листопада навідалися до військового санаторію.

У цей важкий для країни час, коли добровольці відчайдушно захищають та відвоюють кордони України, адміністрація училища проявила ініціативу залучити учнів різних груп до підтримки бійців АТО, які перебувають на реабілітації після бойових дій на Сході нашої країни.

Наслідки, які несе за собою війна, спричинили виникнення потреби в облаштуванні медичних закладів, тому ми не вагались, а відразу погодились приїхати і допомогти.

О 8:30 Антонкін Володимир, Бевз Павло, Ісоян Давид, Мартинюк Дмитро, Плахотнюк Євгеній, Рожко Андрій, Хоміцький Максим та майстер в/н Домінов Михайло Артурович відправилися до військового санаторію.

Нашим завданням було допомогти у будівництві спеціальних доріжок "АЛЕЇ СЛАВИ" для бійців із зони АТО. Ми виконували роботу з великим натхненням, адже ці люди захищають нас, поки ми спокійно спимо і навіть не задумуємося про те, що хтось віддає своє життя заради того, щоб ми жили у мирі та спокої.

Адміністрація училища забезпечила нас транспортом та необхідним інструментом для роботи.

Приємним здивуванням виявилось те, що крім нас були учні та студенти з різних навчальних закладів. Нашою роботою керував учасник бойових дій, який не зі слів знає про весь жах подій, які відбуваються на Сході України. Цією людиною був Дмитро Миколайович Вовк, який до того ж перебував у полоні та вважався деякий час пропавшим безвісти.

Попрацювавши на славу, ми не помітили, як пролетів час. Працівники військового санаторію вирішили подякувати нам і подбали про те, щоб ми не покинули санаторій голодними і нагодували нас обідом.

На фото: учні групи №36 та майстер и/н Домінов М.А. у військовому санаторії

У силу наших можливостей ми можемо лише подякувати цим людям. Чи словом, чи ділом - це вже вирішувати Вам! Але не залишайтеся байдужими.

Ім потрібна наша підтримка!

Адже саме їхня сила та мужність забезпечують цілісність та єдність нашої держави!

**Ісоян Давид,
учень групи №36**

ДО БАТЬКА

Приходь до мене в гості навесні,
Коли цвітуть тюльпани і нарциси...
Ми сядемо з тобою на траві,
Згадаємо і юність, і дитинство...

Приходь же навесні у сни мої,
Я так давно лиш мрію обійняти.
Так швидко пролетіли наші дні,
Лиш ось недавно пліч-о-пліч стояли.

Мені так важко на землі одній,
Без тебе бути... виявилось складно,
Та ти не йди, навідуй мене в сні,
Завжди чекаю, мій найкращий тату.

Так жаль, ти не побачиш цю весну,
І не відчужеш її запаху п'яного,
Та доки я на цій землі живу,
Буду весну порівнювати з тобою.

І в променях сонця золотого,
В квітучому весіллі буйних трав
Запам'ятаю нас з тобою. -
І мене ти завжди пам'ятай!

Все так змінилось... - і тебе немає,
Земля стомилась - й тихо стогне,
Лиш соловей десь там співає
Про Батьківщину, про свободу.

Я все, що було пам'ятаю,
Поки жива, я не забуду,
Душа твоя пішла до Раю,
Тебе навк любити буду!

**Ольга Зеленько
група № 32**

МИЛОСЕРДЯ - КРАСА ДУШІ...

На фото: учні училища з майстром в/н Олійник Л.М.

"Ти просто даєш іншому частину самого себе - у вигляді доброго вчинку, корисної ідеї, слова підтримки, допомоги у важкий момент, своєчасної підказки. Ти береш щось зі своєї голови, приправляєш добротою свого серця і вкладаєш це в голову або серце іншого."

Чарльз Берр.

Світ тримається на милосерді і доброті. Саме вони приносять радість і спокій у серця тих, хто дає і хто потребує.

Милосердя - це принцип життя та поведінки, за якими ми не шкодимо іншим людям, ні з яких причин.

Конфуцій говорив: "Хто сповнений милосердя, неодмінно володіє мужністю". Що означає готовність і рішучість милосердної людини допомогти і втішити тих, хто цього потребує, а не боязко спостерігає за чужим болем з боку.

Чим гіднішою є людина, тим більшої кількості людей вона співчуває. Тобто важливо, наскільки в тобі самому достатньо пошани і доброти до світу і людей.

Працівники та учні нашого навчального закладу неодноразово проводили благодійні акції і надавали допомогу пораненим бійцям, відвідували їх у військово-

На фото: учні у військовому шпиталі

му шпиталі м. Вінниці.

Багато небайдужих приєдналося до "Естафети милосердя". Побувавши в різних відділеннях шпиталю, поспілкувавшись з нашими захисниками, учні дізнались жахливу правду про важке сьогоднішнє...

20.01.2015 учні групи №24 з майстром в/н Олійник Л.М. відвідали 10 палат з пораненими бійцями, які захищали Донецький аеропорт.

Розпочати зустріч було нелегко. Відчувалась певна внутрішня напруга людей, що були в лікарняних ліжках. А ще впадали в очі надто серйозні обличчя, відсутність посмішок в очах воїнів. Та учні не ображались, вони розуміли, як багато пережили ці солдати у пеклі страшною війни.

Волонтери почастиували бійцям різноманітними гос-

тинцями: пірижками, власного виробництва у вигляді серця, яблуками, соком, водою. Зігріли теплими словами вдячності і підтримки, побажали якнайшвидшого одужання.

Ця зустріч не залишила нікого байдужим, розбурхавши в серці біль і гордість за таких людей і в цілому за всю Україну.

Наступного дня 30.01.2015 р. "Естафету милосердя" продовжили фельдшер Чічіюк Л.М. та учні групи №48 та №1. Вони відвідали "Кіборгів" в інфекційному відділенні, забезпечили їх мінеральною водою та засобами особистої гігієни.

Учні гр. №32 та №8, майстри в/н. Войцешук А.Г. та Андрущенко Л.С. 4.02.2015р. приєдналися до акції "Естафета Милосердя" і занесли нашим за-

хисникам гостинці, воду, шкарпетки, засоби гігієни. Це маленька краплинка доброти і розуміння, але краплинка до краплинки - і це вже річка, що рве греблю байдужості.

Не дивлячись на молодий вік, ці хлопці бачили багато: зраду, справжню зброю, сирі окопи та голодні вечори, а ще - смерть, що дихала у спину.

Вона приходиться швидко, без попередження, забираючи товаришів-побратимів та просто мирних жителів...

Майстер в/н гр. № 32 Войцешук А.Г. в одній з лікарняних палат зустріла свого вчителя зі школи Остапчука В.В. 29.01.15р., який був поранений під час обстрілу в м. Дебальцево.

Як вияснилося, Остапчук В.В. був командиром батальйону. Згадувати про ті страшні дні не хотів, тільки "Мої хлопці" - так називав бійців, з якими знаходився на війні, вони дійсно стали родиною, рідними та близькими в такі важкі часи.

Давайте прислухаємося до голосу свого серця... Кожна людина в глибині душі хоче змінити світ на краще.

У кожного в серці є місце для любові, милосердя і безкорисливості.

І якщо ми сьогодні станемо на йоту милосердніші - це буде краще, що ми зробимо для себе і для всього людства.

Жила Н.П., завідувач бібліотекою

На фото: учні училища з майстром в/н Войцешук А.Г.

4 лютого 2015 року учні групи №8 разом з майстром виробничого навчання вдруге відвідали поранених бійців АТО, які перебувають на лікуванні у Вінницькому Національному центрі здоров'я.

Ми побували у палатах багатьох відділень медичного закладу: інфекційному, кардіологічному, хірургічному, неврологічному та інших. Сюди переправляють поранених із зони АТО.

У солдатів та офіцерів здебільшого вогнепальні, осколкові поранення, акустичні баротравми, мінно-вибухові травми, контузії.

Учні зустрілися з бійцями, які проходять лікування після поранень. Заходячи в деякі палати, важко передати стан поранених бійців, які лікуються після оборони Алавайська, Пісків, Дебальцевого та Маріуполя.

Поранені бійці родом із Вінниччини, Волині, Кривого Рогу, Дніпропетровська, Луганська, Кіровоградщини.

Мужні чоловіки коротко розповіли свої історії життя, повідомили ким вони були, доки війна не зробила із них солдатів. Цікавим є те, що жоден із них навіть не мав наміру пов'язати своє життя з воєнною справою. Один займався виготовленням меблів, інший працював на будівництві, а останній за освітою взагалі є вчителем історії. Але так сталося, що після початку бойових дій, кожен із них, усвідомивши важливість захисту Батьківщини, добровільцем пішов на фронт.

З болем в очах бійці розповідали учням, що пережили за час, проведений в зоні АТО. Хлопці поділилися з учнями спогадами і своїм прикладом показали, що не тільки словами можна любити свою Батьківщину, але й гарними вчинками до-

водити це.

Нам розповіли про учасників бойових дій, наших земляків, які загинули на Сході, захищаючи рідну Україну, свій край, всіх нас.

Патріотичний настрій відчувається у кожній палаті. На це вказує українська символіка та віра постраждалих у перемогу.

Ми висловили пораненим бійцям щирі слова вдячності за їхній героїзм та відвагу, побажали швидкого одужання та повернення додому, здоров'я, удачі, щастя та мирного неба над їхніми головами, підбадьорили їх, а також привезли з собою багато гостинців - воду, шкарпетки, білизну, засоби особистої гігієни. Діти моляться за солдатів, за нашу Україну й вірять, що все це скоро минеться, а наші солдати всі повернуться додому живими.

Також учні з нетерпінням чекають наступної поїздки до бійців.

Лікарі зазначають, що бойовий дух українських солдатів та офіцерів, як і раніше, високий. Багато хто просить трохи їх "підремонтувати" і хочуть швидше повернутися на фронт, незважаючи на тяжкі поранення. Зміцнити бойовий дух і підняти настрій допомагають не тільки рідні, які перебувають з бійцями щодня, а й не байдужі Українці.

Такі заходи допоможуть учням на прикладі своїх краян переконатися, що "патріот" - це не просто слово, а також навчати шанобливому ставленню до Батьківщини, вихованці відчують гордість за наших захисників.

Для учнів ця зустріч стала справжнім уроком мужності та відваги.

Андрущенко Л.С., майстер виробничого навчання

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

На фото: учні училища з майстром в/н Андрущенко Л.С.

БО МИ - УКРАЇНЦІ

Уже сказано сотні слів, і важко додати щось нове. Адже всі ми переживаємо одні й ті самі емоції, і, на превеликий жаль, це не щастя, радість... це біль, смуток та гіркі сльози. На жаль, сьогоднішня ситуація в Україні, наша спільна біда - тривають бої, гинуть люди, наші патріоти, але ми розуміємо, що вони захищають єдність нашої держави, її територію та кордони, її незалежність.

Сьогодні десятки тисяч патріотів нашої держави знаходяться на передовій, захищаючи свободу, незалежність та територіальну цілісність України. На жаль, сотні з них отримали поранення і знаходяться на лікуванні у шпиталях та лікарнях. Усім їм, як ніколи, потрібні увага, добре слово, повага та любов небайдужих людей. Я вирішила також не стояти осторонь, та навідалася до бійців-кіборгів, яких було доставлено у військовий госпіталь. Хотілося сказати їм слова подяки, які їм так важливі. Заходячи до будь-якої палати, можна бачити малюнки діточок, що оберігають їх. Поспілкувавшись з ними, я зрозуміла наскільки для них важливою є моральна підтримка. "Моральна допомога - то навіть важливіша, аніж матеріальна, коли є моральний дух, то можна вистояти будь-де. Якщо ж нема морального духу, то не допоможе нічого", - сказав один із воїнів.

Кожен, хто живе в Україні, повинен пам'ятати, що він громадянин цієї держави і від кожного залежить, яке життя ми в ній побудуємо. Ми повинні вчитися любити свою землю, свій народ, культуру, як її любив ти, хто загинув за нашу незалежність на Майдані та у військових діях, названих АТО. Коли мова йде про честь та гідність країни, коли ворог посягає на територіальну цілісність, коли виникає угрупован-

ня зрадників країни, ми не можемо вести дискусії, кому йти воювати.

Байдуже, де ти живеш, де служиш, ким працюєш! Усі ми повинні бути вдячними тим, хто відстоює право України бути незалежною державою, хто захищає всіх нас. Жаж лише в тому, що гинуть тисячі людей... ні в чому не винні люди.

Але волелюбний український народ ніколи не здавався, не падав духом, не ставав на коліна, а з високо піднятою головою, з поглядом до неба, завжди гідно відстоював свою честь. Великий внесок в життя української армії зробили волонтери та просто добрі люди, яким не байдуже життя воїнів. Поки влада засіла в паперах, люди без ніяких паперів, доз-

волів організували доставку продуктів харчування та всього необхідного прямо на бойову точку. Це було дуже небезпечно, адже за таке вбивають, але волонтери зважились на такі кроки.

В історії існування кожної держави бувають важкі часи. Щось подібне трапилось і зараз, мова йде про рідну для всіх нас країну - про Україну.

Як часто ми питаємо самих себе: а що таке сім'я? Я особисто вважаю, що сім'я - це люди... Це щирість, відвертість, повага, доброта, чуйність один до одного; це підтримка у важку хвилину, це радість нових досягнень та гордість за свій народ.

Ми спостерігаємо, як саме зараз українці стають єдиною родиною, долаючи такі важкі випробування. Україна - наша велика родина! Якби ж ця фраза жила в душі кожного з нас! При такому розумінні ми б мали міцну, сильну державу. Сім'я - це тепло і довіра, затишок, мир, спокій та впевненість у тому, що ти не один! Віра в те, що якщо ти десь оступився, то рідна людина завжди протягне тобі руку допомоги. Якби всі люди нашого народу завжди були підтримкою один для одного, то ми б мали велику і міцну державу! Є велика надія, що завдяки великій людині до держави і до всього українського народу ми зможемо подолати всі негаразди, які зробили нам виклик. Ми переживаємо важкі часи знову.

Від 21 листопада і до сьогодні ми лягаємо спати і прокидаємось у тривозі. Переглядаючи новини, ми бачимо нелегкий і тернистий шлях нашої неньки України до справжньої незалежності. Багато людей геть зневірилося в нашій країні, хтось навіть соромиться того, що є її громадянином. Але я вірю! Вірю в те, що всі бурі вщухнуть, що Україна знов скине з себе увесь тягар, що вона знов засяє новими яскравими барвами. І ми всі разом здобудемо волю та незалежність нашої Батьківщини!

Воронюк Катерина, учениця групи №19

УКРАЇНА - ЄДИНА КРАЇНА

Ми - молоде покоління нової держави України. Найголовніше, що залишили нам наші предки - це велике прагнення волі.

За своє існування Україна - це держава, яка багато чого зазнала на своєму віку: татаро-монгольську неволю, панування польської шляхти, царський режим та кріпацтво, німецько-фашистську агресію та сталінські репресії. Щось подібне трапляється і зараз, і мова йде про рідну для всіх нас країну - про Україну. Усі ми бачимо, яка складна ситуація склалася в Україні в теперішній час - наша країна втратила один з найбільш важливих регіонів - Крим, триває дуже нестабільна ситуація також і на території іншого життєво важливого регіону країни. Все це чинить дуже серйозний вплив на Україну в цілому, і ми не можемо знати, чи триватимуть ці проблеми ще довго або обмежаться тим, що є зараз. Від всього цього безпосередньо залежить і можливість збереження цілісності і єдності нашої країни.

Утім, можна сказати, що ще далеко не все втрачено. Так, проблеми є, і їх треба вирішувати.

За таких обставин життєво важливо вибирати правильні

рішення, які сприяли б зміцненню нашої єдності, і ні в якому разі не порушували би її.

Для збереження єдності нашої країни слід чітко розуміти, що в даний час Україна повністю позбавлена якоїсь національної еліти. В Україні немає таких особистостей чи груп людей, які користуються довірою з боку всього суспільства без винятку. Є ті, хто називають себе елітою, але всі вони не представляють український народ, а інтереси зарубіжних урядів і організацій, що тільки реалізують власні інтереси і нічого більше. Саме тому повна демократія, прислухання до людей, врахування їх думок може стати шляхом до збереження реальної, а не фіктивної єдності країни.

Україна є прекрасною країною, збереження її єдності важливо для всіх нас, але слід пам'ятати, що тут живуть абсолютно різні люди. Нав'язування своєї думки, своїх переконань і уподобань в Україні буде абсолютно неефективним і не дасть нічого доброго. Тільки вислуховування всіх і врахування їх інтересів дозволить нам зберегти єдину країну.

Сотникова Олександра, учениця групи №16,

МОЄ РОЗУМІННЯ ПАТРІОТИЗМУ

Насправді, складно осмислювати такі поняття як любов, чесність, відданість, патріотизм. Бо незважаючи на те, що кожен з нас більш-менш розуміє їх значення, та все одно вкладає в них щось своє. Це не річ, яку можна побачити. Це щось невидиме, проте реально існує, те, що наповнює наше життя сенсом, тим самим роблячи нас людьми.

Патріотизм у найзагальнішому розумінні - це любов до Батьківщини. Для кожної людини у світі її рідний край - найдорожчий та наймиліший серцю. Це той клатик землі, що привітає її з життям, де минули дитячі роки, де живуть найближчі люди. Такі почуття зрозумілі, вони природні. Далі вони поширюються на цілу країну, в якій людина живе, на людей, що говорять однією мо-

вою та створюють спільну культуру. Бо це все робить люди близькими один до одного, об'єднує. У широкому розумінні країна - це велика родина, де всі живуть спільними радощами та проблемами. Тому ми відчуваємо свою причетність та відповідальність за все, що коїться у державі, тому нам не байдуже, як до нашої Батьківщини ставляться у світі. А патріотизм для мене - це не лише почуття, це дії, спрямовані на те, щоб рідній країні та нашому народові було добре жити.

Патріотизм проявляється тоді, коли щось робить людина і те приносить благо її Батьківщині. Це - розумні політики, талановиті вчені, видатні митці та спортсмени, а також кожен із нас. Ми вчимося, працюємо, будемо, винахо-

димо, творимо, прикрашаємо, перемагаємо. Досягаючи успіхів у житті, ми тим самим створюємо успіх цілої країни. Володимир Великий, Тарас Шевченко, Сергій Корольов, Василь Стус, Ліна Костенко, Яна Кличко - кожен із них по-своєму виявив свої патріотичні почуття до нашої країни. І таких дуже багато!

Тож, на мою думку, патріотичні почуття є в кожного з нас, і ми маємо прагнути зробити щось важливе для своєї Батьківщини. Проте такі прагнення мають цінуватися. Людина має відчувати, що потрібна своїй країні, тоді вона захоче й зможе посприяти її процвітанню.

Іванюк Олександр, учень групи №9

"МИРНЕ НЕБО" - НЕ ПРОСТО КРАСИВІ СЛОВА...

"Мирне небо" - це не просто слова, які ми говоримо, бажаючи комусь його у житті. Це не слова, які передають красу неба та його велич. Це мрії людей про небо нашої України, якого вони так давно не бачили. Це слова, якими промовляючи до Бога, ми просимо Миру для нашої країни.

Сьогодні непрості ситуація для українців, і ми це всі розуміємо. Та нам не варто забувати, що у нашого народу є особливості, якими він відрізняється від інших народів світу, та небо у нас одне на всіх, і миру прагне кожен та не кожен це розуміє. Я ніколи не думала, що коли буду промовляти: "Мирного вам неба", я не буду бажати сонечка

та хороших, вдалих днів, а я буду просити та бажати своєму народу закінчення війни.

Ми, українці, славний народ, вірний своїй Батьківщині, який заради миру у своїй сім'ї буде воювати, буде силою та вірою стояти на кордонах своєї неньки, не даючи ворогу захватити частину нашої землі. Ми дякуємо всім воїнам, солдатам, які воювали та воюють заради мирного неба над своєю нашою Україною.

Сьогодні хочеться сказати тільки одне: будь сильною, хороною, не падай духом, українська нація, правда на нашій сторони. Мирного неба! Мирного неба, тобі, моя Україно.

Коваль І.А., майстер виробничого навчання

МІЙ БРАТ - ГЕРОЙ

На фото: Костецький Дмитро

Розповім історію про мого троюрідного брата, військового солдата Костецького Дмитра. Народився Дмитро 7 листопада 1992 року в селі Стражгороді, Теплицького району, Вінницької області.

У вересні 2014 року Дмитра забрали на підготовку для проходження військової служби у зоні АТО. Підготовка розпочалася з 5 вересня 2014 року в Чернігівській області. Уже майже через місяць його було переправлено до аеропорту в м. Луганськ.

Службу Дмитро проходив на передовій. 18 січня два українські танки везли поранених у шпиталь. Був сильний туман, військові збилися з дороги. Коли туман зійшов, вони зрозуміли, що знаходяться поблизу російських військ. У цю ж хвилину пролунав вибух... Вони наїхали на

міну. Один танк з військовими і пораненими взірвався. В одному із танків загинуло п'ять українських солдатів, в іншому - двоє. Трьом хлопцям пощастило: вони залишилися живими. Російські військові помітили їх і жорстоко побили. Побили так, що солдати знепритомніли. Коли прийшли до тям, зрозуміли, що знаходяться в полоні російських військових.

У полоні Дмитро пробув сім днів. Це були найважчі та найстрашніші дні. Що відбувалося там - ніхто не знає. Дмитро нічого не розповідає.

25 січня 2015 року, за допомогою зібраних коштів районними волонтерами і рідними, Дмитра було перевезено із зони АТО до Вінницького військового шпиталю, де зараз він лікується. Дмит-

ро іде на одужання, і в його серці жевріє мрія про мир на землі.

Я хочу побажати Дмитрові, як і всім молодим хлопцям, які захищають нашу Вітчизну, віри у щасливе майбутнє нашої держави. Світла пам'ять усім героям!

Ми, молоді громадяни України, віримо в перемогу та в те, що правда і любов буде на нашій землі. Уже сьогодні про вас, наші дорогі воїни, пишуть пісні. І ми віримо, що...

**Відшумить негода, зацвіте весна,
Задзвенить піснями рідна сторона,
І вода з криниці змиє втому,
І сини повернуться додому.**

**Малюшко Вікторія,
учениця групи №16**

ЗОНА АТО. РЕАЛІЇ ВІЙНИ

Кожен з нас чув і бачив те, що відбувається у зонах бойових дій. Напевно, не тільки у мене біжать мурашки по шкірі, коли по телебаченню транслюють ролики про те, що відбувається на Сході України.

Останнім часом терористи почали активно знищувати мирне населення. Напевно, кожного цікавить питання "Навіщо?" та "Хто за це буде відповідати?".

Спостерігаючи за подіями зони АТО останнього місяця, особисто у мене течуть сльози. Дуже часто чую, що та кількість жертв, про яку говорять ЗМІ, - це ніщо, в порівнянні з тим, скільки їх є насправді. Найбільше мене вражає, що страждають прості люди, які ніякого відношення до цієї війни не мають. Знищений снарядом автобус під Волновахою, "накритий" градом ринок у Маріуполі... І це тільки за останній тиждень. Мабуть, бойовикам було мало того, що на цю війну ми провели батьків, синів, чоловіків... Багато з них вже ніколи не переступлять поріг рідного дому, не побачать своїх

діток та не зможуть обійняти стару сиву матір. Заради чого ці всі жертви? Хто буде за них відповідати? Хто зможе пояснити маленькій дитинці, де її батько, та чого він вже ніколи не прочитає казку перед сном? Ця нелегка місія падає на плечі матерів, жінок.

Надзвичайно важко жінкам та матерям, які відправляють своїх коханих чоловіків та синів на фронт. Вони не сплять ночами, чекаючи дзвінка чи звістки про те, що їх рідні живі. Але це тільки одна сторона медалі. Напевно, їм легше місяцями чекати їх додому, аніж йти за домовиною чи взагалі не знати, де полягли вони. Я молю бога за те, щоб це все якомога швидше закінчилося! Напевно, не тільки я хочу, щоб наші чоловіки залишилися вдома разом зі своїми сім'ями.

Хто б міг собі уявити, що в наш мирний час ми будемо проводити братів, батьків на війну... Навіть коли у зону АТО йде незнайомий нам хлопець чи чоловік, на наших вустах завжди одна і та сама фра-

за: "Повертайся живим!"

Вінниччина також понесла втрати у цій війні. Наші односельці також є учасниками бойових дій. Зі сльозами на очах та сумом у серці майже кожного тижня ми прощаємося з нашими героями. У госпітальях лежить чимало молодих хлопців без рук, без ніг... Деякі з них вже ніколи не відчують радості батьківства. Не побачать маленьких ручок своїх кровиночок, не зможуть їх обійняти чи почути щирий дитячий сміх.

А зараз я хочу звернутися до тих, хто у ці хвилини виборює незалежність для нашої країни! Хлопці, чоловіки! Я молю за Вас Бога! Низький Вам уклін! Повертайтеся додому живими та неушкодженими! Прошу всіх завжди пам'ятати "Небесну Сотню" та загиблих бійців, що віддали своє життя!

Низький уклін їх матерям!

Та нехай кожен дочекається своїх рідних додому живими.

**Березюк Марина,
учениця групи №17**

ГІСТЬ З НІМЕЧЧИНИ

Нікому не таємниця, що протягом січня місяця 2015 р. наше училище відвідав гість із-за кордону, а саме представник Німеччини, старший експерт у галузі комп'ютерних та мережних технологій Леф Детлер Епперляйн, який ділився з нами досвідом у галузі інформаційних технологій.

Щоб розвіяти від буденних справ, та показати величність і красу нашого міста у всіх його проявах, нашому гостю з-за кордону було запропоновано екскурсію Вінниччиною, яка базувалась на історико-культурному аспекті. Наш екскурсійний маршрут пролягав по найстарішій та найунікальнішій історико-культурній частині міста, де розташовані архітектурні пам'ятки різних епох, а саме по вулиці Соборній.

Нами було відвідано історико-архітектурні пам'ятки Вінниччини XVI-XVII ст.: монастир Єзуїтів (Вінницький обласний архів), Свято Преображенський Собор (Домініканський монастир), храм Святої Богородиці Марії Ангельської (костел капучинів), які зацікавили нашого гостя. Далі ми відвідали Вінницькі мурі, де Леф зауважив, що потрібно берегти такі пам'ятки та обов'язково провести реконструкцію. Потім ми перемістилися в історичний район нашого міста "Єрусалимку", частина якого колись була Вінницьким гетто. На темі Другої Світової війни наш гість проявляв зацікавленість та захоплення. Особливо його цікавило єврейське питання. Далі наша екскурсія переплелась із сучасністю. Переміщуючись по екскурсійному маршруту, ми відвідали торгівельний центр "Sky Park", де наш гість проявляв інтерес до цін на різні товари, і відмітив, що в нас дійсно європейські ціни у співвідношенні з їхньою грошовою одиницею. Також Леф був здивований від того, що часи у нас скрутні, але майже у кожної людини, від 16 років є iPhone. А також, наш гість не міг не звернути уваги на красу та неповторність українських жінок.

Продовжуючи нашу екскурсію, ми перейшли до історико-архітектурних спо-

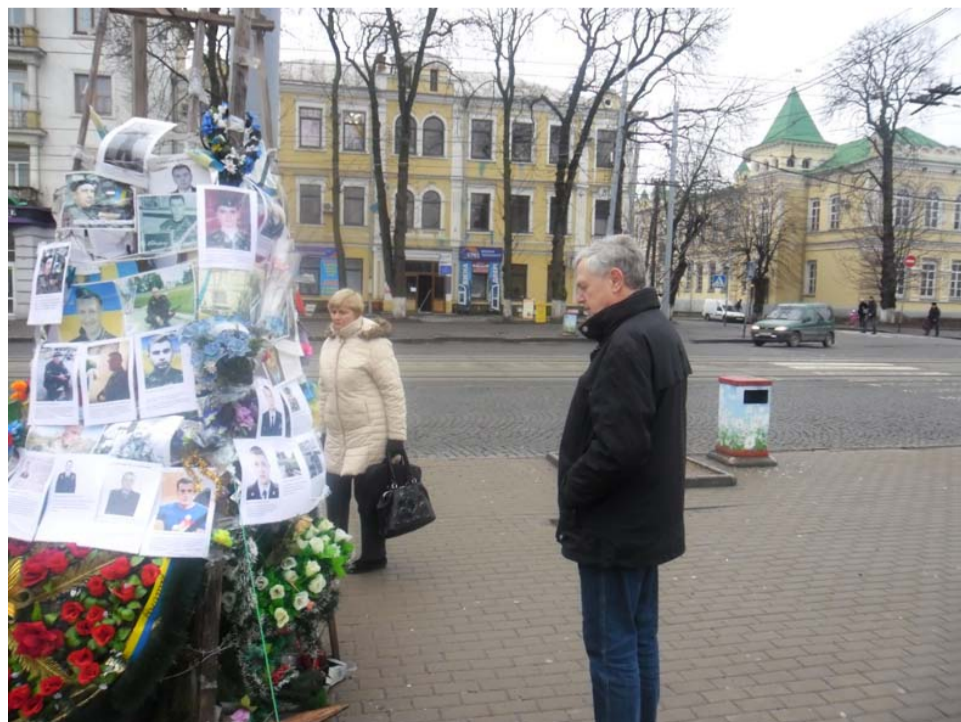
руд середини XIX-початку XX ст. і належне віддали архітектору нашого міста Григорію Григоровичу Артинову, який працював у стилі модерн-сецесія. Ми відвідали готель Україна (Савой), водонапірну башту (музей історії війни в Афганістані) перемістилися на вулицю нашого забудовника, де представлена велика гамма будинків модерністського стилю. На вулиці Театральній ми відвідали найпомпезнішу будівлю архітектора - Вінницький драматичний театр. Перебуваючи поблизу театру, ми відвідали площу "Небесної сотні" та віддали шану загиблим на майдані та учасникам АТО.

Ведучи бесіду про події сьогодення в Україні, наш гість виявив велике занепокоєння даною проблемою та виразив слова співчуття та розуміння. Далі ми продовжили маршрут парковою зоною (парк ім. Горького), де були свідками ситуації, коли по тротуарній доріжці рухається автомобіль та ще й сигналізує перехожим, щоб поступилися. Леф був здивований та промовив, що в Німеччині за такі дії стягується величезний штраф.

Дорогою я цікавився певними проблемами, які є в Німеччині, а саме, ісламізацію європейського суспільства, адже недавні події у Франції сколихнули весь світ. Леф у своїй країні в цьому проблемі не вбачає, адже Німеччина проводить розумну політику стосовно представників ісламу та інших національностей, захищаючи права кожного.

Далі ми прогулювалися по місту, підтримуючи подорож цікавими різноманітними темами, під час яких я намагався зрозуміти німецьку ментальність, їх поміркованість, педантичність, дисциплінованість та першість і успіх у всьому. Так я поставив для себе питання, а чим гірші ми українці, щоб жити по-європейськи та поєднувати свої цінності з європейськими, при цьому не забуваючи про свою унікальність та неповторність?

**Кермаш В.С.,
викладач історії**

МИ В ЄВРОПІ І ЄВРОПА В НАС

Я - громадянин найбільшої європейської держави. Моя Україна має великий природний, економічний, культурний та інтелектуальний потенціал. Я вірю в те, що вона спроможна посісти належне місце серед народів Європи і світу. Але ніхто крім нас, українців, не зможе перетворити цю мрію на реальність. Європейський напрямок сьогодні, як ніколи, є важливим для держави і для кожного з нас, а угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом - важливий практичний крок на цьо-

му шляху.

Так, ми хочемо жити в цивілізованому суспільстві, в Європі. Але коли мої однолітки говорять про Європу, то досить часто можна почути про чарівний край, про рівень життя. Але ж немає краю, де все чудово, кожен край роблять люди, які свідомі того, що вони мають відповідальність перед суспільством. Європейська держава - це не просто незалежна країна добробуту, а це, в першу чергу, держава свідомих громадян і справедливих законів, країна, яка шанує рідну мову, права особистості. Я розумію, що держави бувають різні, і не всі вони дають такі можливості, але хочеться вірити, що події, які відбуваються останнім часом у нашій країні, наближають нас до Європи. Для Украї-

ни та українців - це шанс на інше майбутнє.

На зимових канікулах я зустрівся зі своїм товаришем, який уже рік навчається за кордоном у Польщі. Ілля - студент Вищої школи інформатики та економіки у Кракові. У розмові з ним я зрозумів, наскільки його змінила Європа - повернувся зовсім іншим. По перше - з Європи він привіз із собою звичку - повагу до законів та правил. Традиційний для нас шлях вирішення будь-яких проблем - відкидалися ним без обго-

ворення: "Як ти не розумієш: якщо не можна, це означає не можна, і ніхто так не робить". Дивувало тільки те, як це моментально вкорінилось у людині, що виховувалася в наших умовах.

По друге - поспілкувавшись з ним, я зрозумів, що Європу можна і треба починати з себе, з радикальних змін у власній свідомості: Чи готові ми, не прогулювати уроки, не списувати, свідомо та відповідально ставитись до навчання? Чи готові ми бути дієвими громадянами, які не просто люблять свою Батьківщину, а й беруть активну участь в оздоровленні суспільства і держави? От на ці питання варто кожному перед собою чесно відповісти, бо творити європейські цінності треба починати із себе. Давайте не будемо жити за принципом "моя хата з краю", не будемо брати та давати хабарі, завжди платити за себе в тролейбусі й трамваї, не сміяти на кожному кроці, не порушувати права інших і виконувати свої обов'язки. Давайте вчити іноземні мови не заради оцінки в атестаті, а для того, щоб спілкуватись і краще розуміти громадян інших держав. Давайте будемо більше читати, освоювати нові комп'ютерні технології, удосконалюватись, займатись саморозвитком. Давайте, навчимося шанувати своїх батьків, поважати сусідів і колег, а головне - любити Україну та віддавати їй частинку себе.

Для того, щоб бути європейцями, мало просто народитися в Європі. Бути справжнім громадянином європейської держави - це бути гідним поваги, визнання і довіри, це не лише жити в Європі чи належати до Європейського Союзу, а й бути зовсім іншою людиною як інтелектуально, так і духовно. Я впевнений, що Україна є настільки цікавою країною з її історичним минулим, традиціями, що Європа візьме від неї багато цінного, коли Україна стане для неї рівноцінним партнером.

Шеремета В'ячеслав, учень групи №6

Я - ЄВРОПЕЙКА

Скільки українців відчувають себе європейцями? За останніми даними загальнонаціонального дослідження громадської думки, європейцями себе вважають лише 34% українців. Соціологи зазначили, що на хвилі підйому проєвропейських настроїв у грудні 2013 року було зафіксовано максимальний показник у цьому питанні - 44%, але пізніше цей показник пішов на спад.

Я вважаю, що однією з найбільш банальних причин цього є те, що дуже велика кількість населення (особливо старшого віку) ніколи не була за кордоном. Дійсно, як можна відчувати себе європейцем, проживаючи ізольовано, та не розуміючи, що таке Європа? Завдяки ЗМІ можна хоч якось ознайомитися з рівнем життя людей інших країн. Але прочитати - це одне, а відчувати на собі - зовсім інше. Звідси випливає нерозуміння, виникнення стерео-

типів як позитивних, так і негативних, надмірна ідеалізація або абсолютне заперечення.

То що є таке європейськість для пересічного українця? Це, перш за все, набір тих можливостей, які має людина - громадянин кожної із розвинених європейських країн: достойний рівень життя, соціальна захищеність, свобода (у широкому значенні цього слова: свобода пересування, свобода слова, свобода світогляду), забезпечення прав людини...

Європа асоціюється з достатком, Україна - з корупцією. І допоки так і залишатиметься, то ми й надалі купатимемося лише у своїх мріях. Власне ми і є європейцями, але переважно територіально і аж ніяк не з огляду на перелічені вище особливості.

Сьогодні Україна, навіть не зважаючи на зовнішню агресію та внутрішні виклики, переживає унікальний момент. Люди потроху вчаться, ментальність

змінюється, тим паче Європа також не всюди однакова і потрібно завжди реально оцінювати ситуацію.

Уперше в нашій історії є шанс провести євроінтеграційний курс, а громадська підтримка цього вектору може поєднатися як невід'ємна частина одного цілого.

Сьогодні все залежатиме від того, як ми, українське суспільство, скористаємося цим шансом, і чи готові ми додати власний внесок у просування європейської інтеграції зсередини країни.

Думаю, що нашій країні ще потрібно подолати величезну прірву в політичному, соціальному та економічному розвитку, аби досягти європейського рівня. Проте я всім серцем вірю, що одного дня ми таки станемо ближчими до нашої мрії.

Кирильчук М.Л., викладач іноземних мов

ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ - МІФ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ?

Минув рік після подій на Майдані у листопаді 2014 року. Саміт у Вільнюсі і сподівання українців на краще життя завдяки вступу до Європейського Союзу зазнали фіаско. Тоді, напевне, я вперше усвідомив значення слова "євроінтеграція". Якщо довіряти Вікіпедії - це процес політичної, юридичної, економічної, соціальної та культурної інтеграції європейських держав.

Не так сталося як гадалося. Розгін мирної демонстрації студентів, побиття активістів Майдану, сфальсифіковані судові справи... і кров на обличчях студентів, на бруківці Майдану.

Щирість, відвертість, прагнення молоді до цивілі-

зованого європейського життя гасилася дубинками беркутівців. Мій брат Сашко був тоді в Києві. Він, у минулому десантник, не міг стояти осторонь, коли били беззахисних. Лець не позбавився ока у вуличних сутичках з представниками "правоохоронних структур". Постають питання: чого так боялася влада Януковича, чому не підписала договір?

Мені лише 17 років, я не добре знаю на тонкощах зовнішньої політики, але я впевнений: українці - це європейська нація. Це нація, яка має громадянську позицію, яка усвідомлює необхідність здійснення реформ у всіх напрямках суспільного життя: політичному, економічному, соціальному,

правовому, освітянському.

Нам є чому повчитися у Європі: економічному ставленню до енергоносіїв, збереженню екосистеми, реально працюючим законам судової гілки влади. Але і Європа має знати: Україна увійде до складу "ЄС" не у якості "жебрак", який сподівається на щедру милостиню зі сторони заможних країн Європи, а як гідний партнер на правах співробітництва і взаєморозуміння. Україна довела всьому світу, що ми, українці, є нащадками незламних козаків запорізьких - вільних, невідкорених, незламних.

Слава Україні!

Завальнюк Віктор, учень групи №10

ФАСТ-ФУД РУЙНУЄ МОЗОК

У навчальному закладі в рамках роботи школи валеології було проведено бесіди з учнями 2 та 3 курсів на тему "Фаст-фуд руйнує мозок". Бесіда супроводжувалась ілюстраціями, які спонукали молодь замислитись над своїм майбутнім.

Для підлітків є важливим дотримання режиму харчування та якості їжі, що вживається. Учені з Нью-Йоркського психіатричного інституту встановили взаємозв'язок: з'їв гамбургер - нашкодів своєму мозку. Дослідники виявили, що багатий цукром і насичений жирами раціон призводить до пошкодження структури мозку, і визначили, які саме патології нервової системи викликає їжа з ресторанів швидкого харчування. З'ясувалося, що ситні сандвічі та картопля фрі руйнують нервові тканини і запускають запальні процеси.

Також американські вчені зафіксували скорочення мозку в тих, хто зловживає фаст-фудом. Зокрема з'ясувалося, що в таких людей відбулося зменшення орбітофронтальної кори. На думку психіатрів, зміни відбуваються в тих ділянках мозку, що відповідають не тільки за апетит, а й за ухвалення рішення загалом. Людина стає більш схильною до скоєння небезпечних учинків і, навіть, втрати самоконтролю.

Фаст-фуд - це ціла індустрія, на якій деякі бізнесмени швидко, "сколотили", багатомільярдні статки. Десятки знаменитих мереж ресторанів швидкого харчування іноді значно полегшують життя, але найчастіше призводять до лікарняної палати. Чому так відбувається?

Факт № 1.

У фаст-фуді використовуються трансжири. Журналісти охрестили трансжири "жирами-вбивцями". Дослідження виявили прямий вплив цих речовин на розвиток ішемічної хвороби серця, інфаркту міокарда, ракових пухлин, діабету, хвороби Альцгеймера, цирозу печінки.

Факт № 2.

У фаст-фуду страву фаст-фуду включені харчові добавки.

Будь-який продукт фаст-фуду, починаючи від млинців з джемом і закінчуючи гамбургерами, містить десятки всіляких ароматизаторів, барвників, підсилювачів смаку. Всі компоненти, з яких готують

страви в ресторанах швидкого харчування, надходять на склад у сухому вигляді. І м'ясо, і овочі штучно позбавляються вологи, тобто дегідруються. У такому вигляді вони можуть зберігатися місяцями. Однак харчові добавки та ароматизатори викликають звикання. У цьому і криється головна причина, що люди знову і знову приходять до ресторану швидкого харчування. Саме через глутамату натрію надпопулярні чіпси, сухарики, бульйонні кубики і приправи, напівфабрикати, майонез, кетчуп і сотні інших продуктів.

Факт № 3.

У ресторанах швидкого харчування використовують супер-м'ясо.

Факт № 4.

У мережевих фаст-фудах особлива картопля.

Картопля-фрі негативно впливає на організм через велику кількість солі. Як правило, на 100 грам продукту додають 1-1,5 грама хлориду натрію. Сіль затримує виведення рідини з організму, порушує нормальну роботу нирок, може стати причиною розвитку гіпертонії і порушень у роботі серця.

Факт № 5.

Фаст-фуд дуже калорійний. Постійне вживання фаст-фуду призводить до ожиріння. Але від сніданку, вечері, чаїв з печивом або булочками люди, як правило, не відмовляються. При всьому цьому фізична активність сучасної людини невелика. Звідси і проблеми із зайвою вагою, сечостатевої системою, утворення «холестеринових бляшок», гіпертонією та іншими хворобами.

Факт № 6.

Солодкі напої обов'язкові. Зазвичай, до будь-якого набору продуктів у ресторані швидкого харчування люди замовляють солодкий газований напій. Під час їжі пити не рекомендується взагалі. Корисні речовини з їжі не встигають всмоктуватися у кров, а вимиваються з шлунку і кишечника.

Газовані напої містять гігантську кількість цукру. Випивши півлітра кокаколі, людина споживає близько 40-50 грамів цукру.

Газовані напої руйнують зубну емаль, згубно впливають на шлунок, провокуючи появу гастриту.

Факт № 7.

Фастфуд - індустрія з виманювання грошей.

Коли ви робите замовлення, на касі вам обов'язково запропонують додатковий соус до курячих ніжок або чергову новинку - будь-який пиріжок з джемом. У результаті ви віддаєте гроші за те, що зовсім не планували брати, адже відмовитися незручно.

Факт № 8.

У будь-якому ресторані швидкого харчування використовуються психологічні прийоми.

Факт № 10.

Фаст-фуд небезпечний. Фастфуд нерідко стає причиною таких захворювань як:

- ожиріння;
- гіпертонія;
- ішемічна хвороба серця;
- інсульт та інфаркти;
- карієс;
- гастрит;
- виразка;
- цукровий діабет;
- та ще кількох десятків інших. Що вам важливіше: здоров'я або хвилинка задоволення від їжі сумнівної якості?

Як вже говорилося, збалансоване харчування дуже важливе для зростаючого організму. Самим головним прийомом їжі є сніданок, особливо для спортсменів. Він наповнює тіло енергією на весь день. Кращими здоровими продуктами на сніданок є вісяні пластівці, зварене круто яйце, тости з цілісної пшениці, свіжі фрукти та овочі.

При правильному харчуванні для підлітка час обіду настає через чотири години після сніданку. Та багато дітей так зайняті навчанням чи іншими справами, що найчастіше денний прийом їжі пропускають. Обов'язковим атрибутом таблиці харчування підлітка в денний час є суп. Гаряча рідина сприятливо впливає на шлунок та систему травлення. У доповнення до супу можна використовувати рибу, овочі, фрукти та яйця.

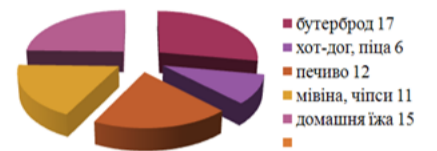
Між обідом і вечерею існує досить тривалий проміжок, а правильне харчування для підлітків засноване на частому прийомі їжі. У цей час можна поповнити організм поживними речовинами за рахунок споживання сухофруктів, фініків, насіння, пше-

ничного крекери, фруктів. Відсутню добову норму харчування підліток отримує під час вечері. Оптимальним варіантом для вечірнього прийому їжі є стейк або реберця без видимого жиру, морепродукти, риба, гриби, салат, печена картопля. Для десерту найкраще підійде сирна запіканка.

Для більшої наочності, напередодні зустрічі з учнями було проведено експрес-опитування, яке включало всього три питання, але відповіді на них показали реальну картину щодо раціону харчування підлітків. Питання стосувалися складу сніданку та обіду учнів.

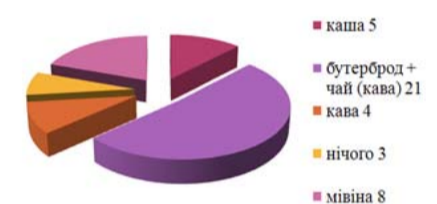
РЕЗУЛЬТАТИ ОПИТУВАННЯ

В опитуванні було задіяно 40 учнів ДПТЗ "ВМ ВПУ"

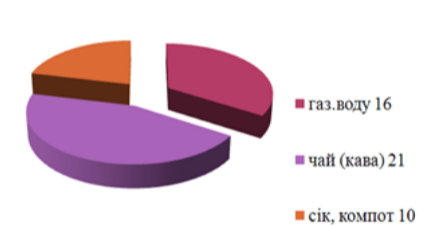
РЕЗУЛЬТАТИ ОПИТУВАННЯ

Ваш сніданок

РЕЗУЛЬТАТИ ОПИТУВАННЯ

Під час обіду Ви п'єте

Задорожна Р.А., викладач

Здоров'я - найдорогоцінніший скарб

Здоров'я - найдорогоцінніший скарб, який дуже легко можна втратити, якщо неправильно харчуватися. Бережіть його, зміцнюйте і примножуйте. І пам'ятайте - від вас залежить, чи зумієте ви зберегти його на довгі роки.

5 лютого 2015 року в актовій залі училища для учнів першого курсу була проведена виховна година викладачем Мазур Р. А. на тему "Продукти харчування - наші друзі та вороги".

Мета заходу полягала в тому, щоб узагальнити знання дітей про корисні і шкідливі продукти харчування; обговорити правила культури харчування; ознайомити з поняттями харчових добавок; визначити залежність здоров'я людини від впливу на нього продуктів харчування; виховувати прагнення берегти своє здоров'я як найдорожчий скарб, вести здоровий спосіб життя.

Учнім до перегляду було представлено презентацію, у якій розкриті усі аспекти здорового та раціонального харчування. Велике значення приділено режиму харчування, якого учні мають дотримуватися щодня. Це має бути 4-х разове харчування. Інтервал між споживаннями їжі повинен бути не меншим ніж 3 години і не більшим ніж 4-4,5 години. Найбільшу кількість їжі необхідно споживати під час обіду (40%), а менше на сніданок (30%) і ще менше на вечерю (20%). Вечерю слід з'їдати не пізніше ніж за 2 години до сну, щоб не порушити спокійний сон і не спричинити відкладання жиру. Добовий об'єм їжі (разом з випитою рідиною) повинен бути в межах 2,5-3 л.

Також наголошено на те, що не всі продукти, що продаються в магазинах, є корисними. Відносять, що демонструвався учням, розкрив згубний вплив на організм сухариків, чіпсів, соляних газованих та енергетичних напоїв.

Мазур Р. А., викладач спеціальних дисциплін

ТЕАТР!!! Ми в захваті

На початок ХХ сторіччя у Вінниці, для повної відповідності поняттю про європейське місто, не вистачало опери. Добробут місцевої еліти вимагав компліментів, і лише театр з його романтичною атмосферою міг задовольнити бажання світських утіх. Місцева буржуазія пожертвувала кошти на власні розваги.

До 1917 року на сцені театру виступали виключно заїжджі актори. Станіонарний театр створив лише в 1920 році Гнат Юра. Між іншим, у 1924 і 1926 р. зі сцени театру виступав Володимир Маяковський. У 1933 році народився новий творчий колектив, тому 17 жовтня 1933 року вважається початком першого сезону Вінницького обласного театру опери і балету. Його художнім керівником став учень Миколи Садовського, відомий актор і режисер С. Бутковський.

Учні нашого навчального закладу захоплюються Вінницьким обласним українським академічним музично-драматичним театром ім. М.К.Садовського, який відомий своєю багатю історією. Театральні вистави представляють нам українську та світову літературу ("Анна Кареніна", "Софія", "Наталка Полтавка", "Лісова пісня", "Маруся Чурай" та ін.).

Кожного сезону пропонують все нові і нові прем'єри:

На фото: учні училища з викладачем Бондарчук М.В.

- музична комедія: "Медовий місяць, або Ноїв ковчег" (В.Селезньов, М. Шоренков);

- романтична драма: "У неділю рано зілля копала..." (О.Кобилянська).

Відвідуючи театр, ми збагачуємо свій внутрішній світ, розвиваємо наше світобачення, задумуємося над багатьма речами.

Нещодавно всі бажачі учні груп №1, №15, №18, №42 переглянули драматичну новелу "Незакінчена історія...". Після побаченого ми були вражені грою акторів та самим сю-

жетом вистави. Всі глядачі перейнялися життєвою історією однієї сім'ї. Переглядаючи виставу, ми хвилювалися за долю кожного героя, іноді емоції брали верх і ми широко "пустили сльозу"... Після переживань драми, ми запланували віддати комедії "Воп appetit, або гарнір по-французьки", "Потрібен брехун". Звичайно, емоції інші і ми знову переконалися, що театр - це круто!

У новому театральному сезоні бажачі учні та викладачі відвідали цікаву пре-

м'єру - романтичну драму за мотивами повісті О. Кобилянської "У неділю рано зілля копала...". Головні ролі у виставі виконували Народна артистка України Лідія Бело-зорова, актори Оксана Бандура, Анатолій Вольський, Максим Какар'їн.

Життя - це гра, а люди в ній актори, і кожен грає головну роль вистави своєю життя. Інколи дуже корисно зазирнути в себе крізь призму чужого світосприйняття, адже кожен із нас гірший, ніж кожен здається, проте, кращий, ніж здається. Тому, щоб зрозуміти себе, необхідно навчитися бачити себе чужими очима... Театр - це казковий світ, у якому створюється ілюзія життя, де вдягаючи маску на обличчя, знімаєш її з душі, де входячи на сцену, актори стають справжніми... Чи грають? Грають нас, глядачів? Людей, з реального світу, з реальними почуттями, емоціями, долями... Сцена - це відображення людського життя, а актори відображають душу того, хто в нього вдвляється...

Бондарчук М.В., викладач

ТАК ШВИДКО ПРОМАЙНУВ ЧАС

Ось і промайнули півтора роки навчання. Ніби зовсім недавно були перші збори групи №33, де ми разом обирали актив та планували своє спільне майбутнє життя в групі.

Із усмішкою на обличчі, я згадую день, коли ми всією групою вишикувались на першій лінійці, як знайомились. Пам'ятаю першу художню самодіяльність, ярмарку "Щедра та гостинна наша Україна," з якою завзятістю та відданістю готувалися до цих

заходів. У кожен із них діти вкладали свою душу та тепло. Пригадую першу сесію. Як хвилювалися перед заліками, підтримували одне одного і намагалися бути спокійними та врівноваженими. За період навчання ми стали сім'єю - дружною, веселою та працюючою.

Згадуються також випускні іспити - як чітко та впевнено відповідали учні. У той момент мене переповнювало почуття гордості за своїх вихованців. Відчувалось, що

вони вже дорослі та впевнені в собі.

Для вас, випускники, 31 січня пролунав останній дзвінок у навчальному закладі. І випурхнули ви із рідного гнізда ДПТНЗ "ВМВПУ" в дорослий світ. У кожного розпочався новий етап життя, нові починання, відкрилась дорога в незвіданий світ самостійності та зрілості.

Люба моя "33-тя", сердечно вітаю вас із закінченням навчального закладу. Бажаю вам бути наполегливими та впевне-

но крокувати до обраної цілі. Пам'ятайте, ви - майбутнє нашої країни. Ваші успіхи стануть найвищою винагородою вашим учителям та рідним людям, які вкладали у вас усю свою любов, доброту та щедрість своїх сердець.

Щиро бажаю знайти свою життєву стежину, а головне - стати гідним громадянином нашої держави!

Гладка Л.І., куратор

Вічним законом нехай буде: вчити і вчитися всьому через приклади, повчання і застосування на ділі.

Ян Амос Коменський (чеський педагог)

Той факт, що для досягнення успіху потрібно постійно вчитися заперечити важко. А один із найефективніших засобів навчання - звичайно гра. Адже саме гра, змагання дозволяють проявити свої амбіції, показати, на що ти здатен та врешті-решт відчутти смак перемоги.

Цю думку разом із викладачем спеціальних дисциплін Коношевич Т.В. розділили учні 1-ого курсу групи №6, які навчаються за професією "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування". Так для підвищення інтересу до навчального процесу у рамках декади методичної комісії спеціальних технологій 18 грудня 2014 р. у каб.110-А відбувся захід - інтелектуально-розважальна гра "Нумо, монтажники!".

Розумні і завзяті!

Ведучими заходу були учениці групи №48 Пилявець Н. та Міченко Г. Учні групи об'єдналися у 3 команди, обрали капітанів, придумали назви команд та девізи. Протягом усього змагання, яке проходило у п'ять етапів, учням потрібно було продемонструвати всі знання із спеціальних дисциплін, отримані за перший семестр навчання. Допомогало в оцінюванні команд журі у складі викладачів Коношевич Т. В. та Задорожної Р.А.

Позитивним є те, що учні досить вправно вирішували усі завдання, швидко знаходили відповіді на непрості запитання, були активними та завзятими. Рівень знань учнів оцінили гості, які відвідали захід. Особливо відмітила учнів класний керівник Бережок С.М., яка підтримувала команди впродовж усієї гри. Забезпечували підтримку своїм командам і вболівальники. Це учні груп №13, №35, №36, №6, №7. Найактивнішим вболівальником виявився учень групи №35 Римарчук Владислав.

Хвилинку радості та позитиву подарував усім присутнім на заході учень групи № 36 Максимець Андрій, який виконав веселу та енергійну

пісню "Город".

Під час усієї гри панувала приємна дружня атмосфера, на обличчях учнів спостерігалися посмішки, у класі лунав сміх. Проте високий рівень знань, командний дух та кмітливість привели до перемоги команду №2 "Фортуна" під керівництвом Гуцалюка Івана. Усі учасники команди №2 отримали 12 балів з однієї із спеціальних дисциплін на вибір.

Учні ще довго ділилися враженнями, хтось відверто радів перемозі суперників, хтось уперто намагався пояснити, що був кращий, чи просто не пощастило, але, найголовніше, - усі залишилися задоволеними та пообіцяли ще не раз позмагатися у майбутньому. Отже, до нових зустрічей!

Коношевич Т.В., викладач

ПІДГОТОВКА ДО СВЯТ

Ще вся земля вкрита снігом, але теплий і лагідний подих весни нагадує нам, що наближається свято жіночності - 8 березня. Таке чудове свято настає для всіх нас.

З 16 по 25 лютого в актовій залі училища проводився I етап обласної виставки вітальних газет, присвячений Міжнародному Жіночому дню 8 Березня, в якому учні проявили свій талант, фантазію та креатив. Відповідно до умов проведення виставки, вітальні газети повинні бути художньо та естетично оформленні, дозволялось використання декоративних елементів, кольорових ілюстрацій та поздоровлення зі святом в оригінальній формі. Щодо оцінювання робіт враховувались оригінальність змісту, творча індивідуальність та естетичне оформлення.

Для визначення переможців призначено компетентне та незалежне журі: завідувача бібліотекою Жила Н.П., культорганізатор Гладка К.І., керівник наукового товариства "Еврика" Кирильчук М.Л. Виставка працювала щоденно з 11.30 до 12.00, де кожен бажаючий міг достойно її оцінити, помилуватись вітальними газетами.

За підсумками журі призові місця отримали:

I місце - група №36, група №14

II місце - група №40, група №1

III місце - група №12, група №18

Ми вдячні всім, хто прийняв участь у конкурсі.

Роботи, які зайняли призові місця будуть подані у ВД Центр естетичного виховання, для участі у II етапі.

Бажаємо нашим конкурсантам перемоги!

Гладка К.І., культорганізатор

КРАСА, ДОБРОТА, ЩИРІСТЬ - ЦЕ ЖІНКИ

З ледь відчутним весняним подихом приходять до нас чудове жіноче свято - 8 Березня. Цей день несе у світ ніжність і красу. Адже усе найдорожче, що є у нашому житті - щастя, радість, надія, кохання, пов'язане з жінкою. Без вас, дорогі жінки, не було б стільки світла, любові і тепла. Ви наповнюєте будні яскравими фарбами, спонукаєте до шляхетних вчинків і добрих справ.

Писати про жінку завжди складно. Складно через те, що маєш сумнів, а чи можна взагалі збагнути жінку в її всевмирності і чим власне вимірюється жінка - красою, добротою, щирістю, а може, пристрастю? Жінкою охоплюється все - від найменших дрібниць до найтонших нюансів.

Цікаво міркувати про жінку в її різнобічності, розуміючи при цьому, що всі міркування не

більш, як припущення. Бо як осмислити розумом надприродну силу материнської любові, яка тримає синівську долю в таких міцних обіймах, що, здається, через них немає доторку ніякому злу і кривді? А жінка-кохана?! Це взагалі таїна за сімома печатками - в її любові і шаленості, гніві і радості, жертвуванні і вимогливості, категоричності і лояльності - і все, як у перший раз, на найвищому накалі почуттів!

Ніжні та дбайливі, ви народжуєте та виховуєте дітей, даруючи їм материнську ласку та турботу. Мудрі та невтомні, ви оберігаєте родинне вогнище від розбрату та негараздів. Відважні та стійкі, ви підтримуєте чоловіків у скрутну хвилину, зігріваючи серця любов'ю та даруючи надію на краще завтра. Розумні та талановиті, ви працюєте поруч із ними, надихаючи на перемоги та звершення.

На ваших тендітних плечах три-

мається так багато - і родинний затишок, і виховання дітей, і піклування про чоловіків. І, з честю виконуючи традиційно жіночу роль берегині та заступниці, ви підкорюєте не лише чоловічі серця, але й - все нові професійні вершини.

Нехай вас ніколи не оминає турбота чоловіків, а прекрасні почуття дарують натхнення для нових творчих успіхів і життєвих перемог. Будьте коханими і кохайте. Приймайте найщиріші слова вдячності за вашу щоденну нелегку працю - і на роботі, і у побуті - та найтепліші побажання здоров'я, добра та благополуччя. Нехай вашою надійною опорою у житті будуть коханий чоловік, здорові діти та дружна родина. Хай кожен день дарує вам радість та посмішки, у душі квітне весна, а в домі панують гармонія та любов.

Примчук О.І., викладач

А ЖІНКА В СВІТ ПРИХОДИТЬ

ДЛЯ ЛЮБОВІ!

Любити маму - поки ще мала.
Любити лялю - тільки підросла.
А коли вперше стала на поріг -
Любити небо і м'який моріг,
Дім батьківський і квіти чорноброві,
Бо жінка в світ приходять для любові.

Вона росте - росте її любов,
Ростуть її бажання і надії.
І от приходять роки молодії,
І по землі вона не йде - несеться,
І прислухається до свого серця,
Що в гулі міст чи в шелесті дібров
Підкаже їй: - Прийшла твоя любов!

Це ж та любов, що перша і остання!
Такої ще ні в кого не було!
До неї підступить не сміє зло!
Вона яркіш, як сотня сонць, сія!
Вона твоя! Вона лише твоя!
Її тобі на сотню років стане!
Це та любов, що перша і остання!

І відшумить весільний водограй,
Та як же знову світу не радіти,
Коли народжуються в тебе діти!
І ночі всі недоспані дарма,
Коли воно лепече вперше: - Ма.
І ти - свята, і в тебе в серці - рай,
Хоч відшумів весільний водограй.

І от ідуть літа, літа, літа.
Годуєш всіх, сама, бува, голодна
І часом нерви стримати не годна,
Та будеш захищати, як в бою,
Оту домашню каторгу свою,
Хоч сум торкає очі і в уста,
І хоч ідуть літа, літа, літа.

А якби все те розпочати знов?
Але ж обід - щоденний - то любов!
Сорочка, чисто випрана, - любов.
І ночі, що не спала ти, - любов.
І пісня, що співала ти, - любов.
І квіти, що посіяла, - любов.
І очі правнуків ясні - любов.
Було б все так, якби почати знов.
Жіноча доля в світі - це любов.

Галина Гордасевич

ПРОБА ПЕРА

***

Чому життя таке несправедливе?
Чому війна настала в цей спокійний час?
Чому сміливі, чесні і вродливі.
Найкращі хлопці покидають нас!?

І душа їх в небо відлітає,
А могли би жить і жить...
А за що це все - Ніхто не знає
І життям вони уміли дорожити...

За соборність України все віддали,
Щоб народ наш український жив,
Щоб живих героїв вдячно привітали,
Щоб Схід із Заходом дружив.

Зараз теж, напевно, бій іде,
Знову "гради" смертю розплювались,
Хай Бог Живим з бою виведе,
Щоб Неушкодженими всі ви повертались

**Куца Вікторія,
учениця групи №8**

МОЯ УКРАЇНА

Моя Україна - нескорений голос,
Що через століття правдою звучить.
Отчий дім і вишня, золотавий колос,
Калина у лузі і неба блакить.

Моя Україна - рідна, горда мова.
Без гнізда на чужині птахи...
Соняхи та мальви, зелена діброва.
І тисячі журавликів роблять дітлахи.

Моя Україна - пісня журавлина
Через віки лине в світле майбуття?..
Мати посивіла, що чекає сина
Через призму часу, з вірою в життя.

Моя Україна - задумані Храми,
Тиранів одвічно запізніле каяття.
Оспівана белем, щедро омила
сльозами.
Втрачала найкращих не раз без
вороття.

Моя Україна - це прагнення волі.
Величний падолист славетних дат,
І розсіє вітер, як маки у полі
Слова: "Повертайся, лиш, живим,
солдат!"

Героїв славетних терниста стежина,
Слово пророче, що дав нам Тарас.
Моя Україна - Соборна, єдина
У душі і серці кожного з нас.

Моя Україна - хай здійсняться мрії
Усіх, хто Вітчизну уміє любити.
Молюся за тебе, не втрачаю надії.
На те, що Всевишній збереже й
захистить.

Зав. бібліотекою Жила Н.П.

Прозоре скло, холодна рама,
Душа, як мандрівний чернець,
Схлипнувши, прокидається світанок:
Крізь хмари блима світла каганець,
Шкребеться гілка пальцями тонкими,
Набряклі краплі висипом ряснять,
Квадрати вікон з долями чужими

Сімейним затишком бринять.
Спи, мамо... Сивина на скроні...
Припасти б до твого чола...
Та вже мої зібралися на сході,
Вже ранок скоро, йти туди пора...
Струнки хлоп'ячі силуети

Спішили в ранок, а забрала ніч...
Стукоче серце: правдо, де ти? Де ти?
Пішло козацтво на Небесну Січ...
Прозоре скло, холодна рама,
Душа, як мандрівний чернець,
І вічна Пам'ять, як незгойна рана,
І вдячності людей нев'янучий вінець.

Мазуренко С.П., викладач

СИНАМ УКРАЇНИ

Прийшла, синок, пора змужніння,
Вже Батьківщина - мати зве.
Так наставляє сина батько,
Коли до війська віддає.

І б'ється мати, як голубка,
Коли синок із дому йде.
Так, чує серце материнське,
Що злії сили в світі є.

І тужить дівчина кохана
За ясночолим юнаком.
Ще їй чекати довго треба,
Щоб походити під вінком.

Терпляче буде ждати батько,
А мати - нишком сльози лить,
Та і дівчині тій коханій
Не скоро час той пролетить.

Та буде легше юнакові
Йти у невідому путь,
Коли несе в собі надію,
І вірить, що на нього ждуть.

Та пройде час і вже, солдатом
Повернеться у рідний дім.
Діждуться сина батько й мати
І дівчина, яку любив.

Зав. гуртожитком Крайняк В.В.

Омила кров'ю і слізьми,
А на ногах кайдани...

Ми є! Ми тут одна сім'я,
Тримаймося за руки,
Не знищать нас, не розлучать.
Вже знаємо розлуку.

Через віки і роки війн,
Живі в рядках і звуках,
А попереду - останній бій,
Тож не зламайтеся духом!

Вітчизна, ненька, мати нам,
Вставайте, рідні діти!
За правду й волю - вільний змах -
Кайдани розірвіть!

Не зламати нас - ми за свободу!
Ми ті, кому Вітчизна - мати рідна!
Ми вирости з Шевченкового слова,
Під неба синь і поля золотого.

Ви не підкорите! Не станем на коліна!
Якщо падем в бою, - душа людська
Безсмертна,
Наступне наше сильне покоління,
Ми навчимо, як мир любити треба!

***

Хай буде проклята війна!
Дитячий крик ніде не пролунає,
І запах крові, й матінка - земля,
Що всім людей і нації єднає.

Хай житом колосяться всі степи,
І хлібом й сіллю нас стрічає ненька,
Не буде меж у світі доброти,
Не знають діти ні війни, ні смерті.

Хай буйно квітнуть маки у траві,
Ростуть й багріють від роси - не крові!
Хай буде мир навіки на землі,
Ростуть ліси, видніються діброви.

За те життя, що прадід мій віддав,
Й кроваву долю нашої країни,
Цілуйте руки ваших матерів,
Шануйте святість неньки-України!

**Ольга Зеленько,
учениця групи №32**

МОЛЮСЬ ЗА ТЕБЕ, УКРАЇНО, МОЛЮСЬ ЗА ТЕБЕ КОЖЕН ЧАС...

Доленосні події 2014 року в Україні, які сколихнули все людство, торкнулися і глибин юних дитячих сердець.

Україна дорого заплатила за прозріння, за можливість стати іншою - Небесна Сотня склала для нас усіх свою чисту жертву. А сьогодні ціною тисяч життів наших земляків, знайомих, родичів, друзів Україна відстоює наше право жити, вчитися і будувати заможну щасливу Державу.

Учні нашого навчального закладу в рамках декади суспільно-гуманітарних дисциплін, яка проходить під гаслом "Усі ми родом з України", прийняли участь у роботі "Творчої лабораторії". Учасники поділилися своїми думками й переживаннями стосовно подій в Україні.

12 лютого 2015р. відбулося відкрите підсумкове засідання "Творчої лабораторії".

Серед присутніх не було байдужих. На очі напрошувалися непрохані сльози. На заході панувала атмосфера щирості, доброти, відвертості.

Учні представили свої роботи в різних номінаціях.

У номінації "Сюжетна мала проза" кращим були роботи: новела "Чарівний хрестик" Свиначук Олени (19 група); оповідання "Життя - тобі" Крижанівської Анастасії (42 група); щоденник-сповідь "По той бік передової" Юхимець Мілени (48 група).

У номінації "Публіцистичний твір" гарні роботи продемонстрували учні: Мельник Анастасія (12 група), Березюк Марина (17 група), Воронюк Катерина (19 група), Крива Тетяна (42 група).

Зеленько Ольга (32 група) вразила всіх своєю творчою роботою, яка стала кращою в номінації "Поезія".

Історики, письменники, науковці напишуть згодом про повсталий український дух.

Пропонуємо вашій увазі роздум про життя учениці I курсу, групи №12 Мельник Анастасії.

***

**Життя - це просто дивна казка,
В яку приходимо лиш раз.
Тут для людей любов і ласка,
І світле сонечко для нас.**

Наше життя подібне до подорожі - шляху, який судилося зробити людині від народження і до останнього дня перед порогом вічності.

Я ще не маю великого життєвого досвіду, але подумки часто повертаюся в дитячі роки, коли весь світ був таким безмарним і лагідним, а все навколо здавалося великим та безмежним. У кожного в дитинстві є щось своє й неповторне.

Я ніколи не задумувалася, що я живу у великому світі. Для мене великим Усесвітом була моя родина. Мені приємно усвідомлювати, що поруч зі мною завжди люблять батьки.

Ще з дитинства моя мама вчила, рости порядною і чесною людиною, шанувати старших, та піклуватися про оточуючих.

Я ніколи не думала про те, що вони для мене роблять, звідки в них сили, час та гроші. Здавалося, що то все закономірно: гарні

іграшки, солодощі, сучасний одяг, можливість відпочинку як не в Карпатах, то на березі теплого Чорного моря.

Згадую перші поїздки до санаторію у Трускавець. Це був перший крок у самостійне життя. Я залишилася там без маминої підтримки, батькової поради, без секретів старшої сестрички Людмилки.

Я вперше засувалася за бабусяними ласощами, дідусевими казками. І, напевно, тоді почала розуміти і цінувати найближчих і найрідніших мені людей.

Життя - це вічний пошук щастя. Але народна мудрість стверджує: "Життя прожити - не поле перейти".

З першими труднощами у своєму житті зустрілася в школі. Але там було дуже багато і приємного. Це друзі, улюблені предмети, вчителі, більшість з яких мені дуже подобалися. А ще я дуже любила шкільні свята. У нашій школі їх було, мабуть, більше, ніж у будь-якій іншій. І це добре, адже життя, як кажуть, це не тільки будні. Я дуже сумувала без школи під час канікул. З одного боку, з'являлося дуже багато вільного часу, а з іншого - так не вистачало цікавих уроків, веселих перерв... Я із впевненістю думала, що школа - мій другий дім.

Сьогодні життєва стежина привела мене до Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища, де завжди панує атмосфера доброзичливості, оптимізму, культури, радості. Тут працюють справжні майстри, тому я сміливо дивлюсь у майбутнє.

Я усвідомлюю, що саме тут розпочинається моє доросле самостійне життя. Я йду до училища із задоволенням, а повертаюся із знаннями та гарним настроєм. Ще для мене училище - це свята, подорожі, дружба й перше кохання.

Я впевнена, що пробиватися крізь життя буду відважно й сміливо, адже цього навчають мої наставники.

Ми вчимося дружити, прощати, бути милосердними, а це так важливо в наш час. Крім знань, я вивчу найцінніше - вміння бути людиною.

А що це значить бути людиною? Добросовісно працювати, поводитися справедливо з тими, чия доля

залежить від тебе, не брехати самому і вимагати правди від інших. Хтось скаже - це дуже все складно, простіше досягти чогось брехнею і хитрістю. Але чомусь так виходить, що хтось невидимий немов наказує нас за погане відношення до інших, і поганий поступок бумерангом повертається, щоб торкнутися вже твоєї власної долі.

Бути людиною - це за будь-яких умов поводити себе цивілізовано, людяно, даруючи навкруги добро і милосердя, допомогу і підтримку, повагу і любов.

Для нашої рідної України настали важкі часи.

Я задумалася над тим, що життя мені подарували батьки, а сьогодні його бережуть тисячі патріотів моєї держави. Від тих чесних, мужніх, відважних людей залежить як доля моєї країни, так доля кожного з нас.

Я живу в гарній родині, мене оточують вірні друзі, але відчуваю тривогу за долю своєї неньки-України.

Вона знаходиться у стані свого розвитку. Це шлях уперед, угору, і кожен із нас є творцем свого майбутнього та майбутнього цілої країни. Я і моє покоління жили в мирній країні і сказати, що були впевнені, що так і буде - це неправда. Ми навіть не задумувалися, що може бути інакше. Виявляється - мир потрібно берегти.

На Україні сьогодні війна. Війна... П'ять літер, але скільки асоціацій пробуджує це слово! Біль, героїзм, патріотизм, туга за близькими людьми, ненависть та любов... Війна - це породження зла. Поєднання слів "людина" і "війна" суперечить усім людським законам добра. Але війни - це не тільки минуле людства, це, на жаль, його сьогоднішня.

Війна безжалюбно, як чернетку, викидає наш ретельно вибудований світ. Перепише долі й перекидає життя. Змінює пріоритети й цінності у дорослих. І, звичайно, впливає на дітей, загалом усіх дітей України... Маленькі хлопчики та дівчатка насправді добре відчувають реальність, бочують розмови дорослих, вловлюють їхню нервовість, дивляться новини по телебаченню.

Ця війна своїм чорним крилом торкнулася і мого юного життя.

Страшно слухати її запитання: "Всі родичі живі?", "Гуманітарну допомогу привезли?"...

Я та мої однолітки не стоїмо осторонь всіх подій, що відбуваються. Яка може бути наша допомога? Не задумуючись, ми приймаємо участь у всіх акціях допомоги. З відкритим серцем та душею писали листи солдатам, у яких передали частинку свого тепла, слова вдячності, побажання повернутися живими та з перемогою.

Ніяк не можу забути очі тих солдатів, яких відвідали у Вінницькому військовому госпіталі. За що їм такі біди? Скалічене життя. Їм би хліб ростити, сім'ї створювати, дітей

Багато виховувати... Незважаючи на свій біль, вони посміхаються, втілюють нам віру у мирне майбутнє на нашій рідній землі.

Я відчуваю біль утрати разом з усіма, у кого жажлива війна забрала найдорожчих людей.

Я не знаю тих солдатів, але вони такі юні, у них ще все життя попереду - а вони пішли в небуття. Вражає мене їх патріотичний дух та віра в перемогу.

Хвилююся за бабусю, Чому діти позбавлені мирного дитинства? Чому розгромлені школи, лікарні? Чому людей позбавили будинків, на які заробляли все швидку допомогу, адже убитих дітей, коли перестануть плакати діти за батьками, сестри за братами, дівчата за коханими? Хто за це все відповідь?

Я змінилася. Я знаю! Сьогоднішнє життя, події мене змінили. Якщо колись мріяла про подорож, відпочинок, нову сукню - то мама щодня сьогодні мрію про те, щоб настав телефонувати мир у моїй країні.

Молодь за тебе, Україно, Молодь за тебе кожен час, Бо ти у нас одна - єдина,- Писав в своїх віршах Тарас.

**Молодь, - казав він, щоб у тебе
Не було між людьми війни,
Щоб завжди було небо чисте
На нашій стомленій землі,**

**Щоб завше у садку смерека
Весняним квітом під вікном цвіла.
І прилітали з вирію лелеки,
Щоб гомін хвиль послухати
Дніпра.**

**Мельник Анастасія,
учениця групи № 12**

**Сторінку підготувала
Кравець В.В., викладач**

На фото: учасники «Творчої лабораторії»

Vitaly Dudnik | 2014

БОКС. КУБОК УКРАЇНИ СЕРЕД ЖІНОК

Я хочу розповісти про змагання на Кубок України серед жінок, який проходив у місті Чернівці з 3 по 8 лютого 2015 р. і про нашу участь у ньому.

Протягом п'яти днів змагань ми тренувались на спортивній базі "Олімп", де і проводились поєдинки. За підтримки нашого тренера Джоги Василя Івановича ми налаштовувались до спарингів. Перед кожним боєм було важко фізично і морально, але всі випробування були вартими досягнутих результатів.

Після поїздки залишилися неймовірні враження. Запам'ятався один досить цікавий факт. Зазвичай дівчата одягають боксерки, футболки різноманітного фасону та труси. Але у кожній дівчині є власний стиль, і про їх відношення до слабкої статі нагадують коротенькі спіднички, одягнені замість хлопчачих трусів. Таким чином войовничі леді роблять видовище ще більш жіночним.

У "дівочому" боксі частіше, ніж у чоловічому (через небезпечність травми) відбувається дострокова зупинка бою. Зупинити чи ні, вирішує суддя (іноді із залученням лікаря). Таке трапляється, перш за все, тому, що в Україні, та й у всьому світі, дуже

На фото: Анастасія Іщенко, тренер Василь Іванович Джига, Ліана Кублій

мало кваліфікованих боксерок. А особливо важковаговичок. Часто у двобій вступають боксерки з різним рівнем підготовки та різною вагою. Жінки є жінки, вони, як не крути, все-таки гірше, ніж чоловіки "тримають удар". Та й шкіра у дівчат ніжніша. До речі, серед травм у жінок найбільш поширена кровотеча з носа, підбите око чи великий синець на скулі.

За час, проведений у Чернівцях, ми познайомились з багатьма спортсменами і тренерами з усього світу. Оцінили їх рівень підготовки і продемонстрували свій. Так за результатами спарингів учениця групи № 32 Кублій Ліана зайняла III місце у ваговій категорії 60 кг. а я, учениця групи №14, Іщенко Анастасія, V місце у ваговій категорії 57 кг.

Особисто я зовсім не шкодую, що займаюся боксом. Я стала більше впевнена в собі, урівноваженіша. А скільки нових знайомств і вражень! Добре, що в нашому училищі є зал боксу.

Наш тренер Джога В.І. і ми всі запрошуємо до нас - це класно!

Іщенко Анастасія,
учениця групи №14

ПРО НАШ ФУТБОЛ!!!

Футбол - один із найпопулярніших видів спорту як для хлопців, так і для дівчат. Футбол (від англ. фут - нога, бол - м'яч). Він зберіг свою англійську назву у Франції, Іспанії, Україні, Росії. У німців він звучить як фусбаль, в угорців лабдугараги, у поляків пілка ножка, в італійців - кальціо, в югославів - ногомет.

Гра в ножний м'яч була відома ще народам Стародавнього сходу і широко розповсюджена у країнах античного світу у Греції та Римі. Прабатько теперішнього футболу існував ще у Древньому Китаї, близько двох тисяч років тому. У м'яч грали ногами, дотримуючись якихось правил, які визначали переможця та переможених.

У нашому навчальному закладі працює шість спортивних гуртків, один з яких є гурток з футболу як для хлопців так і для дівчат. Систематично проводяться заняття гуртка з "Футболу" у вівторок, четвер, п'ятницю та неділю на 15.00. Запрошую всіх бажаючих.

У цьому навчальному році команда "ВМВПУ - Енергобудмонтаж" бере участь у найпрестижнішому турнірі міста Вінниці з футзалу до складу якої входять: Білик Євгеній, Кравець Андрій (група №10), Слободянюк Віталій (група №25), Бартошук Олександр (група №44), Беценко Дем'ян (група №41), Шминдрук Валентин (група №19), Журавель Дмитро (група №12), Голубенко Андрій, Вільчинський Євгеній (група №36), Загробський Владислав (група №45), Мельничук Ярослав, Ярощук Назар (група № 36), Кушнір Денис (група №32), Карпенко Сергій (група №19), Омельченко Богдан (група №19), Чорний Богдан (група №45).

Усі ігри проходять у манежі СК "Колос" по вул. Генерала Арабея, 3. Запрошуємо всіх бажаючих підтримати нашу команду. Кожна гра неймовірно цікава, не залежно від результату гри.

На сьогоднішній день команда "ВМВПУ-Енергобудмонтаж" займає 7 позицію. Залишається гра з командою з групи Б. Ми зобов'язані виграти, а без вашої підтримки - буде дуже важко.

Мені дуже хотілося б, щоб спорт у нашому училищі жив і розвивався, адже саме він загартовує нас не лише фізично, а й морально. Завдяки спорту в людей з'являється впевненість у собі, терпіння, сила волі, уміння долати перешкоди, бажання перемагати і досягати своєї мети.

Український футбол

Чекали довго цього матчу,
Щоб подивитись наш футбол.
Але, здається, не побачим
Сьогодні український гол.

Газоном бігає Родріго
І згряя негрів молодих,
А наші хлопчики, аміго,
Сидять на лаві запасних...

Оле! Ярмола вже на полі!
Я бачу український ГОЛ!
Дивіться, іноземці кволі,
На справжній український футбол!

Моргун Р.В., Викладач фізичної культури

На фото: команда «ВМВПУ - Енергобудмонтаж» з тренером Моргуном Р.В.

Турнірна таблиця з футзалу першості м. Вінниці. група А.

№	Група А	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	И	В	Н	П	Мячи	О
1	«Інтер +»	■	5:3	8:3	5:2		9:1	3:3	4:4	4:0	8:3	5:2	9	7	2	0	51-21	23
2	«Вінниця Молодіжна»	3:5	■		10:6	4:2	4:3	2:3	6:3	3:1	10:2	6:4	9	7	0	2	48-29	21
3	«Салютем»	3:8		■	0:7	2:5	12:3	4:1	8:5	7:2	8:2	6:1	9	6	0	3	50-34	18
4	«Тиврів»	2:5	6:10	7:0	■	3:2	5:0	3:3		5:1	4:2		8	5	1	2	35-23	16
5	«Планета Права»		2:4	5:2	2:3	■	4:6	7:1	5:0	3:1	1:6	5:2	9	5	0	4	34-25	15
6	«Рошен»	1:9	3:4	3:12	0:5	6:4	■	10:5	3:4	8:6	5:3	3:2	10	5	0	5	42-54	15
7	«ВМВПУ-Енергобудмонтаж»	3:3	3:2	1:4	3:3	1:7	5:10	■	5:0	3:6	6:1	3:1	10	4	2	4	33-37	14
8	«Нива» Стрижавка	4:4	3:6	5:8		0:5	4:3	0:5	■	4:2	4:2	1:4	9	3	1	5	25-39	10
9	«Здорова Нація»	0:4	1:3	2:7	1:5	1:3	6:8	6:3	2:4	■	8:4		9	2	0	7	27-41	6
10	«КТ Україна»	3:8	2:10	2:8	2:4	6:1	3:5	1:6	2:4	4:8	■	4:0	10	2	0	8	29-54	6
11	«Міська рада»	2:5	4:6	1:6		2:5	2:3	1:3	4:1		0:4	■	8	1	0	7	16-33	3

"СОН У РУКУ" АБО, ЯК НАШІ ДІВЧАТА ПЕРЕМАГАЛИ

На фото: волейбольна команда дівчат училища з тренером Петелько В.В.

30 січня 2015 року надовго залишиться в пам'яті, як день великих перемог наших чарівних дівчат: Халус Катерини, Устій Яни, Цині Вероніки, Папчук Людмили, які у складі збірних команд з шахів і настільного тенісу зайняли I та II місце у фінальних змаганнях обласної Спартакиади ДПТНЗ.

У п'ятницю зранку, у день змагань, по дорозі до шахово-шашкового клубу міста Вінниці, Халус Катерина учениця групи № 18 чомусь розказала про те, що їй приснилося в ту ніч. Сон був цікавим, а головне, як згодом з'ясу-

валося, віщим. Каті приснилося, що ми зайняли II місце і нас вітали як переможців. І ви знаєте, майже все справдилося, крім того, що дівчата стали не призерами, а чемпіонами області з шахів. А ще срібними призерами стали наші тенісистки.

Шлях до перемоги був не з легких (у змаганнях брали участь більше 20-ти команд з усієї області). По-перше - це довга і серйозна підготовка до змагань. До речі, команду з шахів підготував Петелько В.В., а команду з настільного тенісу - Миронюк Б.В.. Як наставники, ці люди вкла-

ли чималу частинку своєї душі в ці славні перемоги. А дівчата у свою чергу не підвели, вистояли, завдяки волі до перемоги і, звичайно, майстерності, яку набули на тренуваннях. Отож, хто бажає яскравих і незабутніх миттєвостей свого життя, запрошуємо до спортивної зали.

Наші "волейбольні леді" пробилися у фінал.

12 лютого відбулися зональні змагання з волейболу серед дівчат у рамках обласної спартакиади області. До складу нашої збірної команди входять:

- Голубенко Юлія, Галайчук Надія, учениці групи №29;
- Підстріляна Ольга, учениця групи №24;
- Завірюха Любов, Іщенко Настя, учениці групи №14;
- Романюк Марина, учениця групи №15; ;
- Крива Тетяна, учениця групи №42;
- Цішенко Аня, учениця групи №1.

У дуже непростій та інтригуючій боротьбі команда здобула право виступати у фінальних змаганнях. На шляху до перемоги наші дівчата виграли у дуже сильних суперників : дівчат з Вінницького ВХПТУ №5 та Вінницького ЦПТО №15 . Команди у зоні були рівними за силою

та підготовкою. Але, на мою думку, завдяки сильному командному духу, з мінімальною перевагою наша команда виграла.

Бажаємо нашим волейболістам на тренуваннях попрацювати над помилками та вдало виступити у фіналі.

"П'ятниця 13" - для наших шахістів щаслива.

13 лютого у п'ятницю проходили фінальні змагання з шахів серед юнаків у рамках обласної спартакиади ПТНЗ області.

У змаганнях взяла участь 23 команди з усіх куточків нашої області. Наші найкращі шахісти: Герман Габі (група №10) та Сорока Антон (група №45) з 10 можливих очок здобули

8 і зайняли почесне III місце. Ми їх вітаємо з цією значною перемогою і бажаємо надалі стати чемпіонами.

Колектив нашого училища на чолі з директором Дмитриком Олександром Дмитровичем пишається своїми вихованцями.

Петелько В.В, викладач фізичного виховання

З'явилась нова людина на землі, рідна кров, спадкоємець, доля якої в руках її батьків і близьких. Тож хочеться побажати, щоб новонароджений малюк успадкував найкращі якості своїх матері та батька.

**У вас народився син,
Надія і опора,
Хоч стане він таким
Зовсім ще не скоро.
Йому ще пройти
За життя всі етапи.
Нехай поруч на шляху
З ним будуть мама і тато.**

З повагою профспілковий комітет!

Вітаємо із Днем народження!

У січні святкують свій День народження:

- Бережок Світлана Михайлівна;
- Голота Максим Васильович;
- Гоцуляк Наталія Олександрівна;
- Макаров Іван Романович;
- Нігальчук Любов Пилипівна;
- Нігальчук Михайло Михайлович;
- Павліченко Ольга Іванівна;
- Петелько Ольга Костянтинівна;
- Саїнський Анатолій Францович.

У лютому святкують свій День народження:

- Веретянова Олена Олегівна;
- Гавриш Наталія Леонідівна;
- Гринчук Василь Пилипович;
- Довгань Ірина Іванівна;
- Молодова Наталія Анатоліївна;
- Петренко Галина Петрівна;
- Тимошенко Євген Степанович;
- Цимбалюк Діана Миколаївна;
- Гаврилюк Тамара Сергіївна.

Прийміть наші найщиріші вітання з Днем народження! Від усього серця бажаємо Вам міцного здоров'я та життєвої наснаги, професійних успіхів та особистих творчих досягнень, сімейного щастя, злагоди та добробуту у Вашій оселі! Нехай здійсняться всі заповітні мрії, а будь-які повороти долі завжди відкривають лише нові обрії майбутніх перспектив! Щастя Вам, радості, добра і благополуччя!

**Із Днем народження вітаєм !
Добра і радощів бажаєм,
Здоров'я на усі літа,
Хай в серці квітне доброта.
Хай в небі сонце ніжно сяє,
Веселка барвами заграє,
Щебечуть солов'ї грайливо
На життя довге й щасливе !**

АБІТУРІЄНТУ 2015

ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ

Наша мета - налагодження зв'язків між учнями училища і школярами міста Вінниці та області, інформування населення про навчальний заклад, про відпочинок та дозвілля учнів нашого училища. Редакційний колектив робить усе для того, щоб сприяти становленню громадської позиції молоді, розвиваючи творчі здібності кожного. Афанасій Фет написав: "Учись у них - у дуба, у берези". Так, людям сьогодні, як і тисячі років тому, є чому повчитися у природи. У природі виживає найсильніший. У нашому житті досягає успіху той, хто постійно самовдосконалюється та невпинно йде до своєї мети. У природі кожна тварина турбується про своє виживання. Наші сучасники роблять все, аби жити добре, жити гідно, так, щоб діти пишалися своїми батьками. Майже всі розуміють, що жити, цінуючи те, що маєш, та прагнути досягти більшого - це і є проста життєва мудрість, продиктована самою природою людини.

Тож вам, шановні учні, школярі, бажаємо понад усе цінувати свої таланти, шукати можливості для їх реалізації та використовувати ці шанси на всі 100%. Зробіть правильний вибір. Будьте мудримися. Хай Вам щастить!

На базі 9 класів
Термін навчання - 2 роки
10 місяців

Юнаки та дівчата

1. "Кухар. Кондитер".
2. "Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів".
3. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних".
4. "Оператор обробки інформації та програмного забезпечення".

Юнаки

5. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин".
6. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування".

Дівчата

7. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку".
8. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".
9. "Секретар. Оператор поштового зв'язку".
10. "Оператор телекомунікаційних послуг".
11. "Офіс-адміністратор".

На базі 11 класів
Термін навчання - 10 місяців
Дівчата

1. "Оператор комп'ютерного набору. Секретар".
  2. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку".
  3. "Офіс - адміністратор".
  4. "Оператор телекомунікаційних послуг".
- (Термін навчання - 2 роки)

Юнаки

5. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування".
- (Термін навчання - 2 роки)

Юнаки та дівчата

6. "Агент з постачання".
7. "Кухар. Кондитер".
8. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних".
9. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин".
10. "Оператор обробки інформації та програмного забезпечення".

На III ступінь навчання

На базі робітничої професії «Агент з постачання» з отриманням диплома молодшого спеціаліста

Юнаки та дівчата

"Комерційна діяльність" - 1 рік 5 місяців

Свідоцтво про реєстрацію
Серія ВЦ
№ 696-54-Р
Редакція:
(0432)
27-45-64

Назва видання: Молодіжний Вісник
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Тираж: 1100 шт.
Рекомендована ціна:
договірна
Видавець та засновник:
ДПТНЗ "ВМВПУ"

Головний редактор: Тютюнник М.М.
Літературний редактор: Кравець В.В.
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
Драчук Н.В., Мельничук І.О., Цимбалюк Д.М., члени учнівського самоврядування.
Фотокореспондент: Часовник Ю.
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул.Червоноармійська, 5

- Статті публікуються в порядку обговорення.
- Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано у друкарні
ТОВ "Прес Корпорейшн
Лімітед", м.Вінниця,
вул.Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Тираж 1200 прим.
Замовлення № 15 09 01